

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

C 372

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54

20 grudnia 2011

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Rada

2011/C 372/01	Rezolucja Rady w sprawie odnowionej europejskiej agencji w zakresie uczenia się dorosłych	1
2011/C 372/02	Rezolucja Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie reprezentacji państw członkowskich UE w Radzie Założycielskiej Światowej Agencji Antydopingowej oraz koordynowania stanowisk UE i jej państw członkowskich przed posiedzeniami tej agencji	7

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Rada

2011/C 372/03	Konkluzje Rady w sprawie wschodniego wymiaru zaangażowania młodzieży i jej mobilności	10
2011/C 372/04	Konkluzje Rady w sprawie ochrony dzieci w świecie cyfrowym	15

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2011/C 372/05	Konkluzje Rady w sprawie kompetencji kulturowych i kreatywnych i ich roli w budowaniu kapitału intelektualnego Europy	19
2011/C 372/06	Konkluzje Rady w sprawie roli wolontariatu sportowego w propagowaniu aktywności obywatelskiej	24
2011/C 372/07	Konkluzje Rady w sprawie kompetencji językowych pozwalających zwiększać mobilność	27
2011/C 372/08	Konkluzje Rady na temat poziomu odniesienia w dziedzinie mobilności edukacyjnej	31
2011/C 372/09	Konkluzje Rady w sprawie modernizacji szkolnictwa wyższego	36

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

RADA

Rezolucja Rady w sprawie odnowionej europejskiej agendy w zakresie uczenia się dorosłych

(2011/C 372/01)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

MAJĄC NA UWADZE, ŻE:

Strategia „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu uznaje uczenie się przez całe życie i rozwijanie umiejętności za kluczowe elementy odpowiedzi na obecny kryzys gospodarczy i starzenie się społeczeństwa oraz na szeroko pojętą gospodarczą i społeczną strategię Unii Europejskiej.

Kryzys uwidocznił, jak istotną rolę uczenie się dorosłych⁽¹⁾ może odegrać w realizacji celów strategii „Europa 2020”, gdyż umożliwia osobom dorosłym, w szczególności pracownikom nisko wykwalifikowanym i starszym, poprawę umiejętności dostosowywania się do zmian na rynku pracy i w życiu społecznym. Uczenie się dorosłych daje osobom, które dotknęło bezrobocie czy restrukturyzacja lub które stanęły przed koniecznością transformacji zawodowej, możliwość podniesienia kwalifikacji lub przekwalifikowania; w istotny sposób przyczynia się też do włączenia społecznego, aktywności obywatelskiej i rozwoju osobistego;

I UWZGLĘDNIAJĄC:

1. Rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 16 stycznia 2008 r. w sprawie kształcenia dorosłych pt.: „Nigdy nie jest za późno na naukę”, w której apeluje się do państw członkowskich o wspieranie zdobywania wiedzy i rozwijania kultury uczenia się przez całe życie, w szczególności przez realizację polityk – zgodnych z zasadą równości kobiet i mężczyzn – zmierzających do tego, by zwiększyć atrakcyjność, dostępność i skuteczność edukacji dorosłych.
2. Konkluzje Rady z maja 2008 r.⁽²⁾ w sprawie uczenia się dorosłych, w których to konkluzjach po raz pierwszy ustanowiono zestaw wspólnych priorytetów do zrealizowania w sektorze uczenia się dorosłych i które utorowały drogę do intensywniejszej europejskiej współpracy między różnymi zainteresowanymi podmiotami; w których przedstawiono również szereg konkretnych środków na lata 2008–2010

(zwanym dalej „planem działania”) mających na celu zwiększenie liczby uczących się dorosłych i podniesienie jakości uczenia się dorosłych.

3. Rezolucję Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych z Radzie z dnia 21 listopada 2008 r. w sprawie lepszego uwzględniania poradnictwa przez całe życie w strategiach uczenia się przez całe życie; podkreślono w niej znaczenie poradnictwa zawodowego jako procesu ciągłego, który pozwala obywatelom, niezależnie od ich wieku i w każdym momencie ich życia, określić swoje umiejętności, kompetencje i zainteresowania, podejmować decyzje w zakresie kształcenia, szkolenia i zatrudnienia oraz kierować swoim życiem w trakcie uczenia się, pracy i w innych sytuacjach.
4. Konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r.⁽³⁾, w których ustanowiono strategiczne ramy europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020”); ramy te są w pełni zgodne ze strategią „Europa 2020”, a ich cztery cele dotyczące uczenia się przez całe życie i mobilności; jakości i skuteczności; równości, spójności społecznej i aktywności obywatelskiej; a także kreatywności i innowacyjności mają również znaczenie dla uczenia się dorosłych.
5. Wspólne sprawozdanie Rady i Komisji z 2010 roku z postępów w realizacji programu prac „Edukacja i szkolenie 2010”⁽⁴⁾, w którym to sprawozdaniu podkreślono, że w uczeniu się dorosłych ważne jest również, by umożliwiało ono uzyskanie pełnej gamy kompetencji kluczowych, oraz odnotowano, że poważnym wyzwaniem jest zadbanie o to, by wszyscy uczący się – w tym również dorośli – mogli skorzystać z innowacyjnych metod nauki.
6. Inicjatywy przewodnie strategii „Europa 2020”:
 - „Program na rzecz nowych umiejętności i zatrudnienia”, w którym zaapelowano do państw członkowskich o zadbanie o to, by ludzie zdobywali umiejętności niezbędne do dalszego uczenia się i wymagane na rynku pracy w ramach kształcenia ogólnego, zawodowego i wyższego, a także w ramach uczenia się dorosłych,

⁽¹⁾ Do celów niniejszego tekstu termin „uczenie się dorosłych” obejmuje całą gamę działań polegających na uczeniu się formalnym, pozaformalnym i nieformalnym – zarówno w ramach kształcenia ogólnego, jak i zawodowego – podejmowanych przez osoby dorosłe po zakończeniu kształcenia i szkolenia.

⁽²⁾ Dz.U. C 140 z 6.6.2008, s. 10.

⁽³⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 117 z 6.5.2010, s. 1.

- „Europejska platforma walki z ubóstwem”, w której proponuje się rozwój innowacyjnego kształcenia dla społeczności znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, tak by osoby doświadczające ubóstwa i wykluczenia społecznego mogły godnie żyć i aktywnie uczestniczyć w życiu społecznym,
 - „Unia innowacji”, w której propaguje się dążenie do doskonałości w edukacji i jak najpełniejszego rozwijania umiejętności, tak by przyszedł wzrost w Europie, która stoi w obliczu starzenia się społeczeństwa i silnej presji konkurencyjnej, związany był z innowacyjnymi produktami, usługami i modelami biznesowymi.
7. Konkluzje Rady z dnia 11 maja 2010 r. w sprawie społecznego wymiaru kształcenia i szkolenia ⁽¹⁾, w których odnotowano, że szerszy dostęp do edukacji dorosłych mógłby stać się nową szansą na aktywne włączenie i większe zaangażowanie społeczne.
8. Decyzję Rady z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wytycznych dotyczących polityki zatrudnienia państw członkowskich ⁽²⁾, w której to decyzji dąży się do propagowania skutecznych zachęt do uczenia się przez całe życie – zarówno w odniesieniu do osób zatrudnionych, jak i osób spoza tej grupy – „zapewniającemu każdemu dorosłemu możliwość ponownego przeszkolenia lub podwyższenia swoich kwalifikacji zawodowych”.
9. Konkluzje Rady z dnia 18–19 listopada 2010 r. w sprawie ściślejszej europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego ⁽³⁾, w których zachęcono do większego uczestnictwa osób indywidualnych w doskonaleniu zawodowym, zwiększenia inwestycji w rozwój zasobów ludzkich, szkoleń wewnątrzzakładowych i uczenia się poprzez praktykę w miejscu pracy oraz do ściślejszej współpracy między instytucjami szkoleniowymi a pracodawcami, w szczególności w zakresie szkoleń dla pracowników nisko wykwalifikowanych;

Z ZADOWOLENIEM PRZYJMUJE FAKT, ŻE:

Zapoczątkowane zostały prace we wszystkich priorytetowych obszarach określonych w planie działania na lata 2008–2010, choć w poszczególnych krajach tempo tych prac jest różne:

- reformy uczenia się dorosłych coraz częściej są elementem ogólnych działań w dziedzinie kształcenia i szkolenia, zwłaszcza dzięki rozwojowi krajowych ram kwalifikacji i strategii na rzecz uczenia się przez całe życie,
- zwiększono dbałość o jakość w uczeniu się dorosłych, co jest istotną kwestią; poczyniono także postępy w rozwijaniu profilu zawodowego i szkoleń dla osób zawodowo zajmujących się kształceniem dorosłych, akredytacji dla placówek świadczących usługi w zakresie kształcenia dorosłych, a także ulepszonych usług doradczych dla osób dorosłych,
- działania środowiskowe i kształceniowe coraz częściej kierowane są do osób mających najniższe kwalifikacje, dając im

tym samym większe szanse na integrację zawodową i społeczną,

- uczenie się pozaformalne i nieformalne, mające znaczny udział w uczeniu się dorosłych, jest coraz częściej uznawane i walidowane, jednak korzystanie z możliwości walidacji jest nadal zbyt ograniczone,
- podjęto pierwsze działania w celu lepszego monitorowania sektora uczenia się dorosłych;

MIMO TO PRZYJMAJE, ŻE:

Aby móc stawić czoła zarówno krótko-, jak i długofalowym konsekwencjom kryzysu gospodarczego, osoby dorosłe muszą regularnie podnosić swoje umiejętności i kompetencje osobiste i zawodowe. Zważywszy na obecny brak stabilności na rynku pracy i potrzebę ograniczenia zagrożenia wykluczeniem społecznym, dotyczy to w szczególności osób nisko wykwalifikowanych. Jednak wszystkim dorosłym, również tym dysponującym wysokimi kwalifikacjami, uczenie się przez całe życie może przynieść znaczne korzyści.

Mimo to coraz powszechniej uważa się, że uczenie się dorosłych jest obecnie najsłabszym ogniwem w rozwoju krajowych systemów uczenia się przez całe życie. Uczących się dorosłych jest coraz mniej, i z 9,8 % w populacji osób od 25 do 64 roku życia w 2005 roku odsetek ten zmniejszył się do zaledwie 9,1 % w 2010 roku, co sprawia, że tym trudniej będzie osiągnąć do roku 2020 cel „ET 2020”, jakim jest podniesienie tego odsetka do 15 %. Dlatego też należy zwrócić uwagę na przeszkody takie jak niski poziom motywacji i brak placówek opiekuńczych; ich przewyciężenie pomogłoby kobietom i mężczyznom w godzeniu obowiązków rodzinnych i zawodowych z wymogami uczenia się.

Podobnie jak w innych sektorach, w uczeniu się dorosłych należy opowiedzieć się za podejściem opartym na efektach uczenia się, w którego ramach niezależny uczący się zajmuje centralne miejsce, bez względu na to, gdzie się uczy – w pracy, w domu, jako członek lokalnej społeczności lub wolontariusz czy też w instytucjach edukacyjnych i szkoleniowych – oraz rozwijać wieloaspektowy model zarządzania, którego takie podejście wymaga.

Aby doprowadzić sektor uczenia się dorosłych do stanu, w którym będzie mógł wspierać realizację strategii „Europa 2020”, wiele pozostaje do zrobienia, jeśli chodzi o efektywne i wydajne finansowanie, o stwarzanie kolejnych szans uzyskania podstawowych umiejętności, takich jak umiejętność czytania i liczenia oraz umiejętności informatyczne, a także o działania edukacyjne ukierunkowane na migrantów, osoby zbyt wcześnie kończące naukę i młodzież nieuczącą się, niepracującą ani nieszkolącą się, osoby niepełnosprawne i osoby starsze, a także jeśli chodzi o współpracę z pracodawcami, partnerami społecznymi i ze społeczeństwem obywatelskim.

Realizacja planu działania pokazała również, że trudno jest odpowiednio monitorować sektor uczenia się dorosłych ze względu na brak dostatecznych danych statystycznych i oceny działań politycznych. Kształtowanie opartej na faktach polityki w dziedzinie uczenia się dorosłych wymaga wszechstronnych i porównywalnych danych dotyczących wszystkich kluczowych aspektów uczenia się dorosłych, skutecznych systemów monitorowania i współpracy między różnymi agencjami, a także działań badawczych o wysokiej jakości;

⁽¹⁾ Dz.U. C 135 z 26.5.2010, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 308 z 24.11.2010, s. 46.

⁽³⁾ Dz.U. C 324 z 1.12.2010, s. 5.

JEST ZDANIA, ŻE:

Uczenie się przez całe życie oznacza uczenie się od wieku przedszkolnego do okresu po przejściu na emeryturę⁽¹⁾. Uczenie się dorosłych jest niesłychanie istotnym etapem kontinuum uczenia się przez całe życie i obejmuje całą gamę działań polegających na uczeniu się formalnym, pozaformalnym i nieformalnym – zarówno w ramach kształcenia ogólnego, jak i zawodowego – podejmowanych przez osoby dorosłe po zakończeniu kształcenia i szkolenia.

Aby wykorzystać osiągnięcia wynikające z planu działania na lata 2008–2010, a jednocześnie uzupełnić istniejące inicjatywy polityczne w dziedzinie edukacji szkolnej, szkolnictwa wyższego (proces boloński) oraz kształcenia i szkolenia zawodowego (proces kopenhaski), potrzebna jest odnowiona europejska agenda w zakresie uczenia się dorosłych umożliwiaująca każdej osobie dorosłej rozwijanie i podnoszenie umiejętności i kompetencji przez całe życie.

Uczenie się dorosłych może być cennym wkładem w realizację celów strategii „Europa 2020” polegających na ograniczeniu odsetka osób zbyt wcześnie kończących naukę i szkolenia do mniej niż 10 %. Z tego względu szczególną uwagę należy poświęcić poprawieniu oferty dla dużej liczby nisko wykwalifikowanych Europejczyków, o których mowa w strategii „Europa 2020”, począwszy od alfabetyzacji i nauki liczenia oraz zapewnienia środków drugiej szansy (jako wstęp) aż po podnoszenie kwalifikacji na potrzeby pracy zawodowej i życia. Zapewnienie uzyskania podstawowych umiejętności jako podstawy do rozwijania kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie⁽²⁾, zmierzenie się z problemem przedwczesnego kończenia nauki⁽³⁾ i zajęcie się kwestiami takimi jak kształcenie i włączenie społeczne migrantów, Romów i grup znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, wymagają zgodnych działań zarówno w ramach edukacji szkolnej, jak i edukacji dorosłych.

Jednocześnie należy docenić i wspierać istotny wkład, jaki uczenie się dorosłych może wnieść w rozwój gospodarczy dzięki zwiększeniu produktywności, konkurencyjności, kreatywności, innowacyjności i przedsiębiorczości.

W tym kontekście istnieje również znaczna potrzeba zintensyfikowania wysiłków zmierzających do osiągnięcia celu wyznaczonego w ramach strategii „Europa 2020”, polegającego na zadbanie o to, by co najmniej 40 % młodych dorosłych uzyskało wykształcenie wyższe lub równoważne. Sprostanie temu wyzwaniu przyczyniłoby się do rozwoju konkurencyjnej gospodarki opartej na wiedzy i innowacjach, która w pełni wykorzystuje dostępne zasoby i kapitał ludzki;

DLATEGO TEŻ APELUJE O:

Przyjęcie odnowionej europejskiej agendy w zakresie uczenia się dorosłych, na podstawie której kontynuowane, uzupełnione i skonsolidowane zostaną prace w dziedzinie uczenia się dorosłych według czterech strategicznych celów określonych przez Radę w strategicznych ramach „ET 2020”. Choć początkowo agenda ta będzie skupiać się na okresie 2012–2014 (zob. załącznik do niniejszego dokumentu), należy ją postrzegać jako zakrojoną na dłuższy okres koncepcję uczenia się doro-

ślących, w ramach której – aż po rok 2020 – należy zmierzać do podniesienia statusu sektora jako takiego, a bardziej konkretnie do:

- (i) zapewnienia dorosłym, bez względu na płeć i ich warunki osobiste i rodzinne, większych możliwości dostępu do wysokiej jakości kształcenia w każdym momencie życia, tak by wspierać rozwój osobisty i zawodowy osób dorosłych, upodmiotowienie, umiejętności dostosowawcze, zdolność do znajdowania zatrudnienia i aktywne uczestnictwo w życiu społecznym;
- (ii) rozwijania nowego podejścia do kształcenia i szkolenia dorosłych, które skupione jest wokół efektów uczenia się oraz odpowiedzialności i autonomii uczącego się;
- (iii) szerzenia wśród dorosłych wiedzy na temat tego, że uczenie się jest przedsięwzięciem na całe życie, które należy kontynuować regularnie w trakcie całego życia, w szczególności w okresach bezrobocia lub transformacji zawodowej;
- (iv) zachęcania do opracowania efektywnych systemów doradztwa dotyczącego całego życia, a także zintegrowanych systemów walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego;
- (v) zapewnienia dorosłym wszechstronnej oferty formalnego i pozaformalnego kształcenia i szkolenia o wysokiej jakości, które umożliwia nabycie kompetencji kluczowych lub prowadzi do uzyskania kwalifikacji na wszystkich poziomach europejskich ram kwalifikacji (EQF), przy wsparciu społeczeństwa obywatelskiego i partnerów społecznych, a także władz lokalnych;
- (vi) zapewnienia elastycznych rozwiązań dostosowanych do różnych szkoleniowych potrzeb dorosłych, w tym szkoleń wewnątrzzakładowych i uczenia się poprzez praktykę w miejscu pracy;
- (vii) podnoszenia wśród pracodawców świadomości tego, że uczenie się dorosłych przyczynia się do większej produktywności, konkurencyjności, kreatywności, innowacyjności i przedsiębiorczości i że w istotny sposób wpływa na zdolność pracowników do znalezienia zatrudnienia i ich mobilność na rynku pracy;
- (viii) zachęcania instytucji szkolnictwa wyższego do akceptowania mniej tradycyjnych grup uczących się, takich jak osoby dorosłe, jako sposobu wykazania się odpowiedzialnością społeczną i większą otwartością na społeczeństwo jako takie, a także jako odpowiedzi na wyzwania demograficzne i wymagania starzejącego się społeczeństwa;
- (ix) promowania roli partnerów społecznych i społeczeństwa obywatelskiego w artykułowaniu potrzeb szkoleniowych i rozwijaniu możliwości uczenia się dorosłych, a także optymalizowaniu udziału władz centralnych, regionalnych i lokalnych;
- (x) promowania wyważonego podziału zasobów na kształcenie i szkolenie przez cały cykl życia, opartego na podziale obowiązków i zdecydowanym zaangażowaniu publicznym, szczególnie na rzecz możliwości drugiej szansy i rozwijania podstawowych umiejętności;

⁽¹⁾ Rezolucja Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. w sprawie uczenia się przez całe życie (Dz.U. C 163 z 9.7.2002, s. 1).

⁽²⁾ OJ L 394 z 30.12.2006, s. 10.

⁽³⁾ Jak podkreślono w zaleceniu Rady z czerwca 2011 r. (Dz.U. C 191 z 1.7.2011, s. 1).

- (xi) zaangażowania partnerów społecznych i podnoszenia ich wiedzy na temat korzyści – jakie mogą odnieść również oni sami – wynikających z uczenia się w miejscu pracy, w tym zapewniania podstawowych umiejętności;
- (xii) zapewnienia dobrze rozwiniętej oferty usług związanych z uczeniem się seniorów, tak by promować aktywność, niezależność i zdrowy styl życia osób starszych, oraz wykorzystania ich wiedzy, doświadczenia, kapitału społecznego i kulturowego z pożytkiem dla całego społeczeństwa;
- (xiii) podjęcia zdecydowanego zobowiązania na rzecz promowania uczenia się dorosłych jako sposobu na propagowanie solidarności między różnymi grupami wiekowymi (na przykład za pomocą „paktu międzypokoleniowego”), a także między kulturami i ludźmi wywodzącymi się ze wszystkich środowisk;

W ZWIĄZKU Z TYM ZACHĘCA PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE, BY:

1. Skupiły swoje wysiłki w okresie 2012–2014 na obszarach priorytetowych szczegółowo opisanych w załączniku do niniejszego dokumentu, tym samym przyczyniając się do realizacji czterech priorytetów zawartych w ramach strategicznych „ET 2020” zgodnie z krajowymi kontekstami i przepisami.
 2. Zapewniły skuteczną komunikację z odpowiednimi ministerstwami i zainteresowanymi podmiotami, partnerami społecznymi, przedsiębiorstwami, właściwymi organizacjami pozarządowymi i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, aby poprawić spójność między politykami w dziedzinie uczenia się dorosłych a szeroko pojętymi politykami społeczno-gospodarczymi.
 3. Prowadziły aktywną współpracę na szczeblu UE w celu wspierania pomyślnej realizacji działań w wyżej wspomnianych obszarach priorytetowych, zwłaszcza poprzez:
 - (i) wykorzystanie w pełni narzędzi uczenia się przez całe życie uzgodnionych na szczeblu UE do promowania uczestnictwa dorosłych w uczeniu się;
 - (ii) wykorzystanie możliwości, jakie daje program „Uczenie się przez całe życie”, w szczególności w ramach modułów Grundtvig oraz Leonardo da Vinci, oraz program, który go zastąpi od 2014 roku, a także fundusze strukturalne, a w stosownych przypadkach – inne instrumenty, w celu współfinansowania istniejących inicjatyw;
 - (iii) zastosowanie otwartej metody koordynacji – przy wsparciu Komisji i za pośrednictwem odpowiednich europejskich sieci – w celu promowania wzajemnego uczenia się oraz wymiany dobrych praktyk i doświadczeń z zakresu uczenia się dorosłych;
 - (iv) wyznaczenie krajowego koordynatora, aby ułatwić współpracę z innymi państwami członkowskimi i Komisją przy realizacji agendy w zakresie uczenia się dorosłych;
- I WZYWA KOMISJĘ, ABY:
- Współpracowała z państwami członkowskimi i wspierała je w rozwijaniu i realizacji przedstawionej powyżej odnowionej europejskiej agendy w zakresie uczenia się dorosłych, w tym w osiąganiu priorytetowych celów na okres 2012–2014 szczegółowo opisanych w załączniku I, zwłaszcza poprzez:
- (i) zadbanie o uzupełnianie się i zgodność między inicjatywami politycznymi podejmowanymi na mocy niniejszej rezolucji i inicjatywami rozwijanymi w kontekście innych stosownych działań politycznych: strategicznych ram „ET 2020”, procesu kopenhaskiego i procesu bolońskiego, unijnej agendy w zakresie modernizacji szkolnictwa wyższego, a także inicjatywami takimi jak inicjatywy dotyczące alfabetyzacji i zapobiegania przedwczesnemu kończeniu nauki, które wymagają skoordynowanego podejścia uwzględniającego zarówno edukację szkolną, jak i uczenie się dorosłych, oraz poprzez promowanie wymiaru dotyczącego uczenia się dorosłych w ramach każdego z tych działań;
 - (ii) ustanowienie ścisłego, trwałego kontaktu z krajowymi koordynatorami wyznaczonymi w państwach członkowskich i pozostałych krajach uczestniczących;
 - (iii) umożliwienie państwom członkowskim i organizacjom wspierającym uczenie się dorosłych wymiany informacji na temat ich polityk i praktyk oraz na temat ich oceny tych polityk i praktyk poprzez organizowanie działań, przeglądów, konferencji, warsztatów i innych stosownych instrumentów służących wzajemnemu uczeniu się oraz usprawnienie – w miarę dostępnych zasobów – gromadzenia danych na temat uczenia się dorosłych jako części zaktualizowanych spójnych ram wskaźników i poziomów odniesienia zaplanowanych na rok 2013;
 - (iv) zwiększenie zasobów wiedzy na temat uczenia się dorosłych w Europie poprzez zlecenie analiz oraz wzmocnienie potencjału istniejących struktur badawczych w zakresie analizowania kwestii uczenia się dorosłych, w tym poprzez współpracę z Eurydice i Cedefop i innymi stosownymi instytucjami oraz wykorzystanie w pełni ich potencjału informacyjnego i badawczego;
 - (v) kontynuowanie i intensyfikowanie współpracy z odpowiednimi organizacjami międzynarodowymi, takimi jak OECD (w szczególności wykorzystanie wyników międzynarodowego badania kompetencji osób dorosłych (PIAAC)), ONZ (w szczególności UNESCO) oraz Rady Europy, a także innych odpowiednich inicjatyw regionalnych lub ogólnoeuropejskich, np. europejsko-azjatyckiego węzła wiedzy o uczeniu się przez całe życie (w ramach platformy ASEM);
 - (vi) wykorzystanie środków finansowych dostępnych na szczeblu europejskim do wsparcia realizacji niniejszej agendy;
 - (vii) przedstawienie sprawozdania z realizacji agendy w ramach wspólnego sprawozdania z postępów w realizacji „ET 2020”.

ZAŁĄCZNIK

EUROPEJSKA AGENDA W ZAKRESIE UCZENIA SIĘ DOROSŁYCH

Obszary priorytetowe na okres 2012–2014

Państwa członkowskie są proszone, by uwzględniając szczególną sytuację krajową i z poszanowaniem priorytetów krajowych – w stosownych przypadkach przy wsparciu Komisji – skupiły się na tych spośród obszarów opisanych poniżej, które najtrafniej odpowiadają ich indywidualnym potrzebom.

1. Realizacja koncepcji uczenia się przez całe życie i mobilności

Aby zwiększyć i poszerzyć uczestnictwo dorosłych w procesie uczenia się przez całe życie, w odpowiedzi na uzgodniony na szczycie UE cel, jakim jest odsetek uczących się dorosłych na poziomie 15 %, a także by pomóc podnieść do 40 % odsetek młodych dorosłych mających wyższe wykształcenie lub jego odpowiednik, państwa członkowskie są proszone o skupienie się na:

- stymulowaniu popytu oraz rozwijaniu wszechstronnych i łatwo dostępnych systemów informacji i doradztwa, których uzupełnieniem będą skuteczne strategie środowiskowe służące podnoszeniu świadomości i motywacji wśród potencjalnych uczących się, ze szczególnym naciskiem na grupy znajdujące się w niekorzystnej sytuacji, osoby przedwcześnie kończące naukę, młode osoby nieuczące się, niepracujące i nieszkolące się, nisko wykwalifikowanych dorosłych, zwłaszcza mających problem z czytaniem i pisanem; dopełnieniem tych działań powinno być zapewnienie możliwości drugiej szansy, prowadzące do uzyskania kwalifikacji uznawanych w ramach EQF,
- promowaniu zaangażowania pracodawców w koncepcję uczenia się przez praktykę w miejscu pracy, umożliwiającego rozwijanie umiejętności niezbędnych na danym stanowisku i szerszych umiejętności, w tym poprzez bardziej elastyczne harmonogramy pracy,
- promowaniu elastycznych ścieżek edukacyjnych dla dorosłych, w tym szerszego dostępu do szkolnictwa wyższego dla osób, którym brak kwalifikacji uniemożliwia dostęp do tradycyjnego systemu, a także różnicowaniu spektrum możliwości w zakresie uczenia się oferowanych dorosłym przez instytucje szkolnictwa wyższego,
- wprowadzeniu w pełni funkcjonalnych systemów walidacji uczenia się pozaformalnego i nieformalnego oraz promowaniu ich wśród dorosłych w każdym wieku i na każdym poziomie kwalifikacji, a także wśród przedsiębiorstw i innych organizacji.

2. Poprawa jakości i skuteczności kształcenia i szkolenia

Aby stworzyć silny sektor uczenia się dorosłych, państwa członkowskie są proszone o skupienie się na:

- rozwijaniu dbałości o jakość wśród organizatorów kształcenia dorosłych, na przykład za pomocą systemów akredytacji, uwzględniając ramy/standardy jakości już istniejące w innych sektorach,
- podnoszeniu jakości personelu kształcącego dorosłych, na przykład poprzez zdefiniowanie profili kompetencji, ustanowienie skutecznych systemów kształcenia i doskonalenia zawodowego oraz ułatwienie mobilności nauczycieli, szkoleniowców i innych pracowników zaangażowanych w kształcenie dorosłych,
- zapewnieniu trwałego i przejrzystego systemu finansowania uczenia się dorosłych, opartego na podziale odpowiedzialności przy wysokim poziomie zaangażowania publicznego na rzecz sektora i wsparciu dla osób, których nie stać na opłaty, wyważonym podziale środków finansowych na wszystkie etapy kontinuum uczenia się przez całe życie, stosownym wkładzie w finansowanie ze strony wszystkich zainteresowanych podmiotów oraz poszukiwaniu innowacyjnych sposobów efektywniejszego i wydajniejszego finansowania,
- rozwijaniu mechanizmów pozwalających zadbać o to, by oferta edukacyjna lepiej odpowiadała potrzebom rynku pracy oraz stwarzała możliwość uzyskiwania kwalifikacji i rozwijania nowych umiejętności, które zwiększą zdolność przystosowywania się do nowych wymogów w zmieniającym się otoczeniu,
- zintensyfikowaniu współpracy i partnerstwa między wszystkimi zainteresowanymi podmiotami istotnymi dla uczenia się dorosłych, zwłaszcza władzami publicznymi, różnymi usługodawcami w zakresie kształcenia dorosłych, partnerami społecznymi i organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, szczególnie na szczycie regionalnym i lokalnym w kontekście tworzenia „regionów uczących się” oraz lokalnych ośrodków edukacyjnych.

3. Promowanie równości, spójności społecznej i aktywności obywatelskiej w ramach uczenia się dorosłych

Aby rozwijać potencjał sektora uczenia się dorosłych w zakresie promowania spójności społecznej oraz zapewniania osobom, które tego potrzebują, ścieżki drugiej szansy umożliwiającej uczenie się oraz uzyskiwanie nowych życiowych możliwości, a także aby ograniczyć odsetek osób zbyt wcześnie porzucających kształcenie i szkolenie do poniżej 10 %, państwa członkowskie są proszone o skupienie się na:

- poprawianiu wśród dorosłych umiejętności czytania, pisania i liczenia, rozwijaniu umiejętności informatycznych i stwarzaniu dorosłym możliwości rozwijania podstawowych umiejętności i sprawności niezbędnych do aktywnego uczestnictwa we współczesnym życiu społecznym (np. znajomość zagadnień gospodarczych i finansowych, wiedza o kwestiach obywatelskich, kulturalnych, politycznych i ekologicznych, nauka zdrowego trybu życia, świadomość konsumencka i wiedza na temat środków masowego przekazu),

- zwiększaniu podaży usług kształcenia dorosłych i zachęcaniu do korzystania z nich jako sposobów wzmacniania włączenia społecznego i aktywnego uczestnictwa w życiu wspólnotowym i społecznym oraz poprawiania dostępu do uczenia się dorosłych w przypadku migrantów, Romów i grup znajdujących się w niekorzystnej sytuacji, a także do oferty edukacyjnej dla uchodźców i osób ubiegających się o azyl, w tym w stosownych przypadkach kursów języka państwa przyjmującego,
- zwiększaniu możliwości uczenia się przez starszych dorosłych w kontekście aktywności osób starszych (w tym poprzez wolontariat) i promowaniu innowacyjnych form międzypokoleniowego uczenia się oraz inicjatyw służących wykorzystywaniu wiedzy, umiejętności i kompetencji osób starszych z pożytkiem dla całego społeczeństwa,
- zajęciu się potrzebami edukacyjnymi osób niepełnosprawnych oraz osób znajdujących się w specyficznej sytuacji odciążenia od możliwości nauki, np. osób przebywających w szpitalach, domach opieki i więzieniach, i na zapewnieniu im odpowiedniego wsparcia w formie doradztwa.

4. Zwiększanie kreatywności i innowacyjności dorosłych oraz ulepszanie ich otoczenia edukacyjnego

Aby rozwijać nowe techniki pedagogiczne i kreatywne otoczenie edukacyjne w uczeniu się dorosłych, a także by promować uczenie się stwórzonych jako sposób zwiększania kreatywności i innowacyjności obywateli, państwa członkowskie są proszone o skupienie się na:

- promowaniu nabywania przekrojowych kompetencji kluczowych, takich jak umiejętność uczenia się, zmysł inicjatywy i przedsiębiorczość oraz świadomość i ekspresja kulturowa, w szczególności dzięki zastosowaniu europejskich ram kompetencji kluczowych w ramach sektora uczenia się dorosłych,
- wzmocnieniu roli organizacji kulturalnych (np. muzeów, bibliotek itp.), społeczeństwa obywatelskiego, organizacji sportowych i innych podmiotów, gdyż mogą one stanowić kreatywne i innowacyjne otoczenie dla pozaformalnego i nieformalnego uczenia się dorosłych,
- lepszym wykorzystaniu technologii informacyjno-komunikacyjnych w kontekście uczenia się dorosłych, by poszerzać dostęp i poprawiać jakość oferty usług, np. poprzez wykorzystanie nowych możliwości, jakie daje nauczanie na odległość, oraz stworzenie narzędzi i platform umożliwiających nauczanie za pomocą nośników elektronicznych, tak by dotrzeć do nowych grup docelowych, w szczególności osób o specjalnych potrzebach lub osób, które mieszkają w odległych miejscach.

Aby ułatwić realizację działań w powyższych priorytetowych obszarach zgodnie z czterema strategicznymi celami ram „ET 2020”, państwa członkowskie są ponadto proszone o wniesienie wkładu w usprawnianie gromadzenia, nadanie porównywalnego charakteru i analizę informacji i danych dotyczących uczenia się dorosłych na szczeblu europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym:

5. Poszerzenie zasobów wiedzy na temat uczenia się dorosłych oraz monitorowanie sektora uczenia się dorosłych

Państwa członkowskie są proszone o skupienie się na:

- aktywnym uczestnictwie w głównych ankietach i badaniach międzynarodowych, takich jak badanie edukacji dorosłych (AES), badanie na temat doskonalenia zawodowego (CVTS) oraz międzynarodowe badanie kompetencji osób dorosłych (PIAAC), oraz na realizacji postulatów z nich wynikających,
- zintensyfikowaniu działań w celu zgromadzenia dostatecznych danych podstawowych, dotyczących np. uczestnictwa, usługodawców, finansowania, wyników i szeroko pojętych korzyści, jakie uczenie się przynosi dorosłym i społeczeństwu, oraz na gromadzeniu również danych odnoszących się do przedziału wiekowego powyżej 64 roku życia z uwagą na wydłużanie się życia zawodowego,
- lepszym monitorowaniu rozwoju i wyników osiągniętych przez sektor uczenia się dorosłych oraz ocenie skutków z tego wynikających na szczeblu europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym, w miarę możliwości lepiej wykorzystując istniejące instrumenty,
- zintensyfikowaniu badań i dogłębnej analizie kwestii odnoszących się do uczenia się dorosłych, poprzez rozszerzenie zakresu badań na nowe dziedziny i zachęcanie do analizy obejmującej więcej dziedzin i mającej odniesienie do przyszłości,
- sporządzeniu sprawozdania na temat polityk w zakresie uczenia się dorosłych w ramach sprawozdania z postępów w realizacji „ET 2020”.

Rezolucja Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie reprezentacji państw członkowskich UE w Radzie Założycielskiej Światowej Agencji Antydopingowej oraz koordynowania stanowisk UE i jej państw członkowskich przed posiedzeniami tej agencji

(2011/C 372/02)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ ORAZ PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH,

POWOŁUJĄC SIĘ NA:

- (1) Konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie walki z dopingiem ⁽¹⁾;
- (2) Konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 18 listopada 2010 r. w sprawie roli UE w międzynarodowej walce z dopingiem ⁽²⁾;

STWIERDZAJĄ, ŻE:

- (1) Podczas opracowywania, negocjowania i przyjmowania m.in. zasad, standardów i wytycznych przez Światową Agencję Antydopingową Unia Europejska i jej państwa członkowskie powinny móc wykonywać swoje kompetencje i odgrywać przypadającą im rolę.
- (2) Należy ustalić praktyczne zasady uczestnictwa Unii Europejskiej i jej państw członkowskich w pracach Światowej Agencji Antydopingowej oraz praktyczne zasady koordynowania przez nie swoich stanowisk przed posiedzeniami tej agencji.
- (3) Koordynacji stanowisk całej Europy dokonuje się na forum Rady Europy przed posiedzeniem Światowej Agencji Antydopingowej z należyтым uwzględnieniem wszelkich mających w tym względzie zastosowanie przepisów unijnych.
- (4) Reprezentacja państw członkowskich UE w Radzie Założycielskiej Światowej Agencji Antydopingowej zdecydowanie powinna mieć charakter ciągły i cieszyć się poparciem politycznym oraz dysponować odpowiednim poziomem wiedzy fachowej;

W ZWIĄZKU Z TYM USTALAJĄ, ŻE:

- (1) Przedstawicielami państw członkowskich UE w Radzie Założycielskiej Światowej Agencji Antydopingowej są reprezentanci szczebla ministerialnego, miejsca zaś należy przydzielić w następujący sposób:
 - jedno miejsce powinno przypaść jednemu z państw członkowskich wchodzących w skład aktualnego zespołu trzech prezydencji,
 - jedno miejsce powinno przypaść jednemu z państw członkowskich wchodzących w skład kolejnego zespołu trzech prezydencji,
 - jedno miejsce powinno przypaść osobie odpowiedzialnej za sport na szczeblu ministerialnym, dysponującej odpowiednim doświadczeniem i wiedzą (dalej zwanej: „ekspertem szczebla rządowego”); decyzje o wyborze powinny wspólnie podjąć państwa członkowskie zebrane w Radzie.
- (2) W stosownym przypadkach przedstawicielom państw członkowskich mogą towarzyszyć eksperci z państwa członkowskiego sprawującego prezydencję lub z Komisji.
- (3) Zasady reprezentacji państw członkowskich UE w Radzie Założycielskiej Światowej Agencji Antydopingowej zamieszczone w załączniku I obowiązywać będą od dnia 1 stycznia 2013 r.
- (4) Jeżeli chodzi o przygotowania do posiedzeń Światowej Agencji Antydopingowej, zastosowanie mają zasady postępowania Rady, państw członkowskich i Komisji zamieszczone w załączniku II.
- (5) Do dnia 31 grudnia 2015 r. Rada oraz przedstawiciele rządów państw członkowskich zebrani w Radzie dokonają przeglądu doświadczeń wynikających ze stosowania niniejszej rezolucji i rozważą, czy zasady w niej określone wymagają zmiany.

⁽¹⁾ Dz.U. C 356 z 12.12.2000, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 324 z 1.12.2010, s. 18.

ZAŁĄCZNIK I

Zasady reprezentacji państw członkowskich UE w Radzie Założycielskiej Światowej Agencji Antydopingowej

Państwa członkowskie UE ustalają następujący system reprezentacji:

PRZEDSTAWICIELE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH WCHODZĄCYCH W SKŁAD AKTUALNEGO I KOLEJNEGO ZESPOŁU TRZECH PREZYDENCJI:

- Państwa członkowskie wchodzące w skład aktualnego zespołu trzech prezydencji wybierają ze swojego grona – po dokonaniu konsultacji wewnętrznych – państwo, które będzie reprezentowało państwa członkowskie UE w Radzie Założycielskiej Światowej Agencji Antydopingowej. Wybrane państwo członkowskie wyznacza – zgodnie z wewnętrznymi procedurami – stosownego przedstawiciela. Przedstawiciel ten powinien być w danym państwie członkowskim osobą odpowiedzialną za sport na szczeblu ministerialnym. Państwo członkowskie mające wyznaczyć przedstawiciela oraz imię i nazwisko tego przedstawiciela zostają zgłoszone Sekretariatowi Generalnemu Rady UE.
- Jeżeli osoba ta przestanie sprawować funkcję na szczeblu ministerialnym, dane państwo członkowskie wyznacza kandydata ze szczebla ministerialnego, który ją zastąpi.
- Powyższe zasady obowiązują również państwa członkowskie wchodzące w skład kolejnego zespołu trzech prezydencji.
- Kadencja wyżej wspomnianych przedstawicieli trwa trzy lata.
- Aby można było zachować ciągłość trzyletniej kadencji, przedstawiciel wyznaczony przez państwa członkowskie wchodzące w skład zespołu trzech państw, które mają obejmować prezydencję w następnej kolejności, pozostaje na stanowisku także wtedy, gdy zespół ten już obejmie prezydencję;

EKSPERT SZCZEBŁA RZĄDOWEGO WYZNACZANY WSPÓLNIE PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE ZEBRANE W RADZIE:

- Nie później niż miesiąc przed posiedzeniem Rady UE, na którym ma zostać wyznaczony przedstawiciel-ekspert, państwa członkowskie zgłaszają stosownych kandydatów. Kandydatem nie powinien być minister z państwa członkowskiego wchodzącego w skład aktualnego lub kolejnego zespołu trzech prezydencji. Nazwiska kandydatów zostają zgłoszone Sekretariatowi Generalnemu Rady UE.
- Powyższe zasady zostaną po raz pierwszy zastosowane do wyznaczenia członka Rady Założycielskiej Światowej Agencji Antydopingowej na posiedzeniu Rady UE ds. Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu najpóźniej w listopadzie 2012 roku.
- Kadencja wyżej wspomnianego przedstawiciela trwa trzy lata.
- Jeżeli przedstawiciel-ekspert przestanie sprawować funkcję na szczeblu ministerialnym w swoim państwie, wszczęta zostanie procedura wyznaczenia nowego kandydata. Urzędujący przedstawiciel pozostaje na stanowisku do momentu zakończenia procedury wyznaczenia nowego kandydata;

ZASADY PRZEJŚCIOWE:

- Obowiązujące zasady reprezentacji państw członkowskich UE w Radzie Założycielskiej Światowej Agencji Antydopingowej mają zastosowanie do dnia 31 grudnia 2012 r.
- Kadencja przedstawiciela wyznaczonego przez Irlandię, Litwę i Grecję będzie trwać jedynie 18 miesięcy i rozpocznie się w dniu 1 stycznia 2013 r.;

ZATWIERDZENIE PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE ZEBRANE W RADZIE:

- Ekspertów szczebla rządowego oraz państwa członkowskie wybrane przez aktualny i kolejny zespół trzech prezydencji do wyznaczenia przedstawicieli do Rady Założycielskiej Światowej Agencji Antydopingowej zatwierdzają – po powiadomieniu ze stosownym wyprzedzeniem – państwa członkowskie zebrane w Radzie.
- Nazwiska wszystkich członków Rady Założycielskiej Światowej Agencji Antydopingowej reprezentujących państwa członkowskie UE są zgłaszane Światowej Agencji Antydopingowej za pośrednictwem Sekretariatu Generalnego Rady UE.

ZAŁĄCZNIK II

Zasady postępowania Rady, państw członkowskich i Komisji w związku z przygotowaniem do posiedzeń Światowej Agencji Antydopingowej

Pamiętając, że w świetle dorobku prawnego UE i obowiązku lojalnej współpracy należy w stosownych przypadkach skutecznie i odpowiednio wcześniej przez posiedzeniami Światowej Agencji Antydopingowej koordynować, pod przewodnictwem prezydencji, stanowiska UE i państw członkowskich w odniesieniu do zagadnień omawianych podczas tych posiedzeń,

Rada, państwa członkowskie i Komisja ustalają następujące zasady postępowania:

CHARAKTER I ZAKRES ZASAD:

- Niniejsze zasady postępowania stosuje się w ramach przygotowań do wszystkich posiedzeń Rady Założycielskiej Światowej Agencji Antydopingowej.
- Niniejsze zasady postępowania są odzwierciedleniem ustaleń Rady, państw członkowskich i Komisji w sprawie przygotowań do wspomnianych posiedzeń, w tym do poprzedzających je posiedzeń Rady Europy (komitet CAHAMA);

KOORDYNACJA:

- Koordynacja powinna rozpoczynać się od wspólnego przeanalizowania przez państwo sprawujące prezydencję w Radzie – przy pomocy Sekretariatu Generalnego Rady UE – i Komisję Europejską harmonogramu prac Światowej Agencji Antydopingowej.
- Prezydencja opracowuje oświadczenie dotyczące kompleksowego projektu stanowiska, uwzględniając niniejsze ustalenia oraz propozycję Komisji Europejskiej w sprawach podlegających kompetencjom UE.
- Oświadczenie to jest sporządzane przez Grupę Roboczą Rady ds. Sportu, a zasadniczo zgodę na jego brzmienie musi – poza pilnymi przypadkami – wydać Komitet Stałych Przedstawicieli (COREPER);

STOSUNKI Z RADĄ EUROPY:

- Na posiedzeniach komitetu CAHAMA ⁽¹⁾ przedstawiciel prezydencji prezentuje oświadczenie dotyczące kwestii, w odniesieniu do których opracowano stanowisko. Komisja Europejska przedstawia stanowisko UE w sprawach podlegających kompetencjom UE i jest to stanowisko, które zostało uzgodnione na podstawie odpowiednich postanowień Traktatów.
- UE i jej państwa członkowskie powinny dążyć do tego, by stanowisko to zostało uwzględnione w oświadczeniu całej Europy opracowanym przez komitet CAHAMA;

KOORDYNACJA AD HOC:

- UE i jej państwa członkowskie mogą w razie potrzeby w dowolnym momencie dokonać koordynacji *ad hoc*; zasadniczo powinno się to odbywać pod przewodnictwem prezydencji. Może mieć to miejsce przy okazji posiedzeń komitetu CAHAMA lub Światowej Agencji Antydopingowej;

ZABIERANIE GŁOSU I GŁOSOWANIE:

- Przedstawiciele państw członkowskich UE zabierają głos i głosują zgodnie z ustalonym stanowiskiem;

SPRAWOZDANIA:

- Przedstawiciel państw członkowskich UE w Radzie Założycielskiej Światowej Agencji Antydopingowej wyznaczony przez urzędujący zespół trzech prezydencji zdaje relację z posiedzenia Rady Założycielskiej tej agencji na następującym po nim posiedzeniu Rady UE ds. Edukacji, Młodzieży, Kultury i Sportu.
- Pisemne sprawozdanie z posiedzeń Rady Założycielskiej Światowej Agencji Antydopingowej przedstawia Grupie Roboczej Rady ds. Sportu przedstawiciel państw członkowskich UE w tej radzie wyznaczony przez urzędujący zespół trzech prezydencji.

⁽¹⁾ Europejski Komitet *ad hoc* ds. Światowej Agencji Antydopingowej (komitet CAHAMA), utworzony w lipcu 2003 roku, odpowiada za koordynowanie stanowisk wszystkich stron Europejskiej konwencji kulturalnej w kwestiach dotyczących Światowej Agencji Antydopingowej. Zwykłe posiedzenia komitetu zwołuje się bezpośrednio przed posiedzeniami Grupy Monitorującej Konwencję Antydopingową lub bezpośrednio po nich oraz w miarę możliwości co najmniej na tydzień przed zwykłymi posiedzeniami Rady Założycielskiej i Komitetu Wykonawczego Światowej Agencji Antydopingowej.

IV

(Informacje)

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

RADA

Konkluzje Rady w sprawie wschodniego wymiaru zaangażowania młodzieży i jej mobilności

(2011/C 372/03)

RADA ORAZ PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH ZEBRANI W RADZIE:

PRZYPOMINAJĄC, ŻE:

1. Artykuł 165 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przewiduje, że działanie Unii Europejskiej powinno sprzyjać rozwojowi wymiany młodzieży i wymianie instruktorów społeczno-oświatowych, a także zachęcaniu młodzieży do uczestnictwa w demokratycznym życiu Europy;
2. Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej pozwolił UE wzmocnić realizację jej polityki zagranicznej; można obecnie poszerzyć zakres współpracy z krajami sąsiadującymi, uwzględniając w niej w sposób zintegrowany i bardziej efektywny całą gamę zagadnień;
3. Mobilność ma spore znaczenie dla propagowania wzajemnego zrozumienia i rozwoju gospodarczego, a jednocześnie szerzenia wiedzy o różnych postawach życiowych i różnych sytuacjach młodych ludzi w całej Europie. Mobilność ma wiele innych zalet, jednak jest nieodzowna przede wszystkim dla wymiany idei, szerzenia innowacji, radzenia sobie z problemami związanymi z zatrudnieniem i kwestiami społecznymi, ustanawiania silnych związków między ludźmi, wspierania rozwoju osobistego i zachęty do nabywania tzw. miękkich umiejętności, a także dla promowania kompetencji międzykulturowych i zwalczania uprzedzeń; jest oprócz tego kluczem do wyzwolenia potencjału wszystkich młodych ludzi i osiągnięcia celów strategii „Europa 2020”;
4. W kontekście ogólnego zwiększania się mobilności, która prowadzi do częstych interakcji między ludźmi różnych narodowości, kultur, wyznań i przekonań, rośnie rola Unii Europejskiej na arenie międzynarodowej, jeśli chodzi o propagowanie poszanowania demokracji, wolności, równości i praw człowieka oraz odpowiednich standardów dialogu międzykulturowego;
5. W odnowionych ramach europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010–2018) dwa priorytetowe obszary działań zatytułowano „Zaangażowanie” oraz „Młodzież i świat”;
6. W dniach 5–7 września 2011 r. w Warszawie odbyła się Unijna Konferencja Młodzieżowa, podczas której stwierdzono, że istnieje szczególna potrzeba:
 - międzysektorowej współpracy między młodzieżowymi organizacjami pozarządowymi a decydentami, a także dalszych badań pozwalających ocenić skutki współpracy na rzecz młodzieży i mobilności młodzieży,
 - dostępności informacji na temat państw członkowskich UE oraz krajów Europy Wschodniej i regionu kaukaskiego, zarówno w Internecie, jak i na bardziej tradycyjnych nośnikach,
 - przezwyciężenia barier wizowych, które pozostają najtrwalszą przeszkodą we współpracy na rzecz młodzieży między UE a państwami z nią sąsiadującymi,
 - wzmocnienia i poszerzenia zasobów i programów, takich jak „Młodzież w działaniu”, aby skupić się bardziej na kwestiach związanych z mobilnością i na uczestnictwie młodych ludzi w procesie decyzyjnym,
 - uczynienia uczestnictwa młodzieży w życiu demokratycznym Europy jednym z priorytetów unijnych polityk, np. poprzez uruchomienie specjalnych programów, które wspierają współpracę na rzecz młodzieży między krajami Europy Wschodniej a państwami członkowskimi UE.

UZNAJĄ, ŻE:

7. Rozszerzenie Unii Europejskiej, które nastąpiło w dniu 1 maja 2004 r., pociągnęło za sobą historyczną zmianę w politycznej, geograficznej i gospodarczej sytuacji Unii, pogłębiając dodatkowo potrzebę współpracy między UE a jej sąsiadami, w tym krajami Europy Wschodniej ⁽¹⁾;
8. Prowadzona przez Unię europejska polityka sąsiedztwa (EPS) ⁽²⁾, którą niedawno poddano ocenie i uwzględniono w nowych ramach w myśl komunikatu pt. „Nowa koncepcja działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie”, wyznacza ambitne cele, których podstawą są zobowiązania na rzecz wspólnych wartości i skutecznego przeprowadzenia reform politycznych, gospodarczych i instytucjonalnych; demokratyczne zmiany i przekształcenia, które mają miejsce w państwach będących najbliższymi sąsiadami Unii Europejskiej na wschodzie i na południu, zwiększyły również strategiczne znaczenie europejskiej polityki sąsiedztwa i środków służących umacnianiu społeczeństwa obywatelskiego, a także znaczenie zwiększonych możliwości wymiany i kontaktów międzyludzkich, ze szczególnym naciskiem na ludzi młodych.
9. W tym kontekście Partnerstwo Wschodnie ⁽³⁾ jest inicjatywą o strategicznym znaczeniu dla stabilności i bezpieczeństwa zarówno krajów Europy Wschodniej objętych ramami EPS, jak i całej UE. Jego ważne cele obejmują m.in. umocnienie społeczeństwa obywatelskiego, które stanowi jedną z podwalin wydolnego demokratycznego państwa. Ten obszar współpracy, który obejmuje zaangażowanie młodzieży i współpracę na jej rzecz, powinien odgrywać jeszcze bardziej znaczącą rolę w ramach Partnerstwa Wschodniego;
10. Stwierdzono, że ułatwianie kontaktów międzyludzkich i wzmacnianie dialogu ze społeczeństwem obywatelskim powinny być podstawowymi elementami nawiązanego między UE a Rosją partnerstwa na rzecz modernizacji ⁽⁴⁾;
11. Unia Europejska podjęła już starania w celu zapewnienia specjalnych zezwoleń na pobyt obywatelom państw trzecich, którzy ubiegają się o przyjęcie na terytorium państwa członkowskiego, aby uczestniczyć w wolontariacie ⁽⁵⁾; stanowi to istotny krok naprzód;
12. Potrzebę ustanawiania partnerstw na rzecz mobilności z krajami Europy Wschodniej i Południowej podkreśliła

ostatnio Rada Europejska ⁽⁶⁾. Jeśli chodzi o przyszły kształt takich partnerstw, należy uwzględnić zwiększanie mobilności młodych ludzi w celach edukacyjnych, w tym w celu uczenia się pozaformalnego w innym państwie; uczenie może przybrać postać pracy z młodzieżą, w tym wymian młodzieżowych oraz wolontariatu;

13. Programy wymiany młodzieżowej są dobrym narzędziem zwłaszcza w przypadku młodych ludzi, którzy mają mniejsze szanse doświadczenia innej kultury oraz rozwinięcia umiejętności osobistych i językowych;
14. Rozwijanie międzynarodowej współpracy młodych ludzi, instruktorów społeczno-oświatowych i liderów młodzieżowych z Unii Europejskiej i krajów Europy Wschodniej znacznie przyczynia się do budowania zaufania w regionie, a tym samym kształtowania przyszłych stosunków w Europie w kontekście ewentualnych trudności;
15. Europejska polityka sąsiedztwa obejmuje działania Unii Europejskiej i państw członkowskich w stosunku do 16 krajów sąsiadujących z UE. W tym kontekście, a także uwzględniając potencjalny wkład tych działań w bieżące procesy demokratyzacji, można by zaplanować inicjatywy podobne do inicjatyw przedstawionych w niniejszym dokumencie również w stosunku do państw południowego wybrzeża Morza Śródziemnego.
- UWAŻAJĄ, ŻE ISTNIEJE OGÓLNA POTRZEBA, BY:
16. Wspierać międzynarodową współpracę na rzecz młodzieży oraz dialog i wzajemne zrozumienie między młodymi ludźmi, instruktorami społeczno-oświatowymi i liderami młodzieżowymi z UE i krajów Europy Wschodniej jako ważne narzędzie wspierania europejskiego obywatelstwa i procesów demokratyzacji;
17. Ułatwiać dostęp młodych ludzi do mobilności edukacyjnej, w tym młodych ludzi, instruktorów społeczno-oświatowych i liderów młodzieżowych z krajów Europy Wschodniej podróżujących do Unii Europejskiej, a także młodych obywateli Unii Europejskiej podróżujących do jakiegokolwiek kraju Europy Wschodniej;
18. Zachęcać państwa członkowskie, organizacje młodzieżowe i młodych ludzi do wzajemnego uczenia się w zakresie współpracy z państwami trzecimi, w szczególności krajami Europy Wschodniej, poprzez zwiększanie wiedzy na temat polityk młodzieżowych i podnoszenie jakości informacji o możliwościach mobilności i zaangażowania.

⁽¹⁾ Do celów niniejszego dokumentu kraje Europy Wschodniej to: Armenia, Azerbejdżan, Białoruś, Gruzja, Mołdawia, Ukraina i Rosja.

⁽²⁾ Ramy europejskiej polityki sąsiedztwa obejmują 16 najbliższych sąsiadów UE: Algierię, Armenię, Azerbejdżan, Białoruś, Egipt, Gruzję, Izrael, Jordanię, Liban, Libię, Maroko, Mołdawię, okupowane terytoria palestyńskie, Syrię, Tunezję oraz Ukrainę.

⁽³⁾ Inicjatywą Partnerstwa Wschodniego objęte są następujące kraje: Armenia, Azerbejdżan, Białoruś, Gruzja, Republika Mołdowy oraz Ukraina.

⁽⁴⁾ http://ceas.europa.eu/russia/index_en.htm

⁽⁵⁾ Dyrektywa Rady 2004/114/WE z dnia 13 grudnia 2004 r.

⁽⁶⁾ Konkluzje Rady Europejskiej z dnia 23–24 czerwca 2011 r. (dok. EUCO 23/11).

W ZWIĄZKU Z POWYŻSZYM ZGADZAJĄ SIĘ, ŻE:

19. Wspieranie dwukierunkowej mobilności młodych ludzi, instruktorów społeczno-oświatowych i liderów młodzieżowych z UE i krajów Europy Wschodniej oraz większego zaangażowania takich osób w działania związane z uczeniem się pozaformalnym może przynieść rozliczne korzyści:
 - a) młodym ludziom, ponieważ rozwijają oni swoje umiejętności i kompetencje, przez co zwiększają swoje szanse na rynku pracy, uczą się innowacyjnych podejść i lepiej rozumieją inne kultury w coraz bardziej zglobalizowanym, wielokulturowym świecie; zyskują też możliwość zastanowienia się nad tym, w jaki sposób mogliby zwiększyć swoje uczestnictwo w życiu demokratycznym w różnych jego przejawach;
 - b) organizacjom społeczeństwa obywatelskiego, zwłaszcza organizacjom młodzieżowym oraz podmiotom pracującym z młodymi ludźmi i na ich rzecz, ponieważ zyskują możliwość skutecznego wzajemnego uczenia się sposobów wzmocnienia pozycji młodych ludzi i zwiększenia ich zaangażowania, mogąc nasilić różne rodzaje ich współpracy;
 - c) społecznościom w UE, które goszczą młodych ludzi z krajów Europy Wschodniej, i lokalnym społecznościom w regionie Europy Wschodniej goszczącym młodzież z UE, zwłaszcza w zakresie rozwijania kompetencji międzykulturowych;
 - d) rodzinom i grupom rówieśniczym młodych ludzi zaangażowanych w mobilność – po powrocie młodych ludzi do ojczyzny – jeśli chodzi o postrzeganie UE i wrażliwość na różnice kulturowe;
 - e) społeczeństwu obywatelskiemu w krajach Europy Wschodniej, m.in. dlatego, że ma ono okazję doświadczyć kultury demokracji oraz otrzymać informacje o praktycznych aspektach życia w demokracji, a także o zrównoważonym rozwoju i promowaniu wspólnych wartości, takich jak wzajemne zrozumienie, demokracja, solidarność i poszanowanie praw człowieka;
 - f) Europie jako takiej, ponieważ tworzony jest jej kapitał intelektualny, który będzie dalej kształtować społeczeństwo obywatelskie i na nie wpływać.
20. Wspieranie aktywnego uczestnictwa młodych ludzi w życiu społecznym i ich zaangażowania w mobilność transgraniczną i kontakty międzyludzkie będzie sprzyjać wymianie idei, szerzeniu innowacji i budowaniu partnerstw, a tym samym ułatwi długoterminowe kontakty dzięki ograniczeniu dysproporcji społeczno-gospodarczych między społeczeństwami;
21. Wspieranie rozwijania narzędzi informacyjnych o wysokiej jakości, wymiana dobrych praktyk między UE a krajami Europy Wschodniej oraz zapewnianie dostępu do informacji na temat wiarygodnych organizacji partnerskich pomogłoby wzmocnić tworzenie sieci, pogłębić współpracę między organizacjami młodzieżowymi w UE i krajach Europy Wschodniej oraz zapewnić bezpieczeństwo osobom zaangażowanym w taką współpracę. Istotnego wsparcia udziela w tym kontekście sieć ośrodków zasobów SALTO (ang. *Support for Advanced Learning and Training Opportunities*) oraz Eurodesk;
22. Dalsze rozwijanie i propagowanie wolontariatu oraz pracy z młodzieżą i przedsiębiorczości osób młodych może pozytywnie wpłynąć na szanse młodych ludzi na zatrudnienie i ułatwić im aktywne uczestnictwo w życiu społecznym;
23. Ponieważ geograficzne oddalenie może w niektórych przypadkach być przeszkodą dla współpracy i mobilności, należy dalej rozwijać możliwości, jakie niesie ze sobą mobilność wirtualna, która zapewnia dostęp do informacji dotyczących zaangażowania młodych ludzi i ich szans na zatrudnienie oraz umożliwia wymianę takich informacji;
24. Większa mobilność i współpraca w dużej mierze zależą od zainteresowania krajem partnerskim i wiedzy o nim, a w szczególności od obecnej w nim kultury młodzieżowej; aby zwiększyć to zainteresowanie i podnieść poziom wiedzy, szczególnie ważne jest prezentowanie i propagowanie kultury, tak by zmotywować młodych ludzi do wzajemnej współpracy;
25. Zdarza się, że zdaniem młodych ludzi znaczącą przeszkodą w komunikacji jest brak kompetencji językowych. Europejskie programy edukacyjne i młodzieżowe są jedną spośród wielu możliwości podnoszenia kompetencji językowych młodych ludzi; należy też wspierać promowanie nauki języków obcych;
26. Dostęp młodych ludzi spoza UE, w szczególności z krajów Europy Wschodniej, do wiz może być łatwiejszy np. dzięki umowom o ułatwieniach wizowych; te z kolei są jednym z najefektywniejszych narzędzi zwiększania mobilności jako takiej;
27. Doświadczenie i wiedza fachowa Rady Europy, nabyte podczas współpracy z krajami Europy Wschodniej, czynią tę organizację ważnym partnerem, jeśli chodzi o wdrażanie działań obejmujących młodych ludzi z tych krajów, a partnerstwo na rzecz młodzieży nawiązane między Unią Europejską a Radą Europy jest cennym narzędziem sprzyjającym synergii między działaniami Unii Europejskiej i Rady Europy w tym względzie;
28. Istniejące programy i instrumenty wspierające mobilność, przede wszystkim w obrębie Unii Europejskiej, można by wzmocnić i rozszerzyć, obejmując nimi tych młodych ludzi, wolontariuszy, instruktorów społeczno-oświatowych i innych, którzy pracują z młodzieżą z krajów Europy Wschodniej lub pragną współpracować z tymi krajami; dotyczy to w szczególności programów „Młodzież w działaniu” i „Uczenie się przez całe życie”, partnerstwa na rzecz młodzieży nawiązanego przez UE i Radę Europy, w tym Europejskiego Centrum Strategii dla Młodzieży, sieci ośrodków zasobów SALTO, Eurodesku i Europejskiego Portalu Młodzieżowego;

29. Europejskie Forum Młodzieży i organizacje młodzieżowe wszystkich szczebli również mogą poprzez swoje działania odegrać ogromną rolę, reprezentując potrzeby i interesy młodych ludzi i będąc ich rzecznikiem w kontekście współpracy między młodzieżą z krajów UE a jej rówieśnikami z krajów Europy Wschodniej;
30. Doświadczenia zebrane w ramach współpracy z innymi regionami sąsiadującymi należy wykorzystać do nadania kształtu narzędziom współpracy na rzecz młodzieży z krajami Europy Wschodniej.

DLATEGO TEŻ WZYWAJĄ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE I KOMISJĘ EUROPEJSKĄ, ABY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI:

31. Promowały wymiany młodzieżowe i programy mobilności skierowane do młodzieży i organizacji młodzieżowych, w tym wolontariuszy, instruktorów społeczno-oświatowych, naukowców i osób pracujących z młodymi ludźmi w UE i krajach sąsiadujących, zwłaszcza krajach Europy Wschodniej, poprzez wymianę dobrych praktyk w dziedzinie współpracy między organizacjami działającymi na rzecz młodzieży, tak by każda młoda osoba mogła mieć szansę na mobilność i zaangażowanie w obrębie Europy;
32. Zmniejszały bariery utrudniające mobilność i zaangażowanie, m.in. poprzez promowanie nauki języków obcych, wspieranie opracowywania wysokiej jakości informacji w tej dziedzinie itd.;
33. W sprawozdaniu na temat młodzieży za rok 2012 i w późniejszych unijnych sprawozdaniach na temat młodzieży zdały relację z działań w ramach obszaru „Młodzież i świat”;
34. Przeanalizowały wyniki studium dotyczącego uczestnictwa młodzieży w życiu demokratycznym w Europie, które zostanie zakończone w 2012 roku, kładąc szczególny nacisk na ewentualne skutki tego studium dla młodych ludzi w UE i krajach Europy Wschodniej, i poinformowały o wynikach badań dotyczących młodych ludzi i ich zaangażowania, by w ten sposób poszerzać wiedzę na temat młodzieży;
35. Rozważyły dalszą wymianę dobrych praktyk w dziedzinie polityk młodzieżowych między krajami Europy Wschodniej

a krajami UE we współpracy z Radą Europy i innymi organizacjami międzynarodowymi, tak by promować zaangażowanie młodzieży i jej mobilność.

ZACHĘCAJĄ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE, ABY:

36. Aktywnie uczestniczyły w wielostronnych platformach Partnerstwa Wschodniego – zwłaszcza platformie 4 („Kontakty międzyludzkie”) – w ramach których można wspierać rozwój inicjatyw na rzecz młodzieży;
37. Wzmacniały międzysektorową współpracę między różnymi obszarami polityki i stosownymi organami, by dalej rozpoznawać przeszkody dla dwukierunkowej mobilności młodych ludzi z krajów objętych europejską polityką sąsiedztwa, na przykład proponując, w jaki sposób w stosownych przypadkach i w razie potrzeby łagodzić formalności wizowe dla młodych ludzi z krajów Europy Wschodniej;
38. Wykorzystały współpracę ze strukturami gromadzącymi informacje na temat młodzieży, np. Eurodeskami i Europejską Agencją Informacji i Doradztwa dla Młodzieży (ERYICA) i skorzystały z usług Europejskiego Centrum Wiedzy o Polityce Młodzieżowej (EKCYF) do promowania możliwości zaangażowania i mobilności.

ZWRACAJĄ SIĘ DO KOMISJI, BY:

39. Podtrzymywała i wzmacniała wschodni wymiar w przyszłych unijnych programach na rzecz młodzieży, bez uszczerbku dla negocjacji w sprawie wieloletnich ram finansowych;
40. Dalej wspierała współpracę na rzecz młodzieży między UE a krajami Partnerstwa Wschodniego w ramach programu na rzecz młodzieży prowadzonego pod egidą tego partnerstwa;
41. W taki sposób zmodyfikowała Europejski Portal Młodzieżowy, by mieli do niego dostęp i mogli z niego korzystać wszyscy młodzi ludzie z całej Europy, w tym z krajów Europy Wschodniej;
42. Rozważyła rozwijanie – w ramach swoich kompetencji – europejskiej inicjatywy, którą jest karta „Mobilna młodzież”, by objąć nią młodych ludzi z całej Europy, w tym z krajów Europy Wschodniej.

ZAŁĄCZNIK

Tło polityczne

- Dyrektywa Rady 2004/114/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie warunków przyjmowania obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu bez wynagrodzenia lub wolontariacie.
 - Decyzja Rady z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie Europejskiego Roku Wolontariatu Propagującego Aktywność Obywatelską (rok 2011) (2010/37/WE).
 - Decyzja nr 1719/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiająca program „Młodzież w działaniu” na okres 2007–2013.
 - Konkluzje Rady Europejskiej z dnia 23–24 czerwca 2011 r. (dok. EUCO 23/11).
 - Rezolucja Rady z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010–2018) (Dz.U. C 311 z 19.12.2009).
 - Zalecenie Rady z dnia 18 listopada 2008 r. w sprawie mobilności młodych wolontariuszy w Unii Europejskiej (dok. 14825/08).
 - Konkluzje Rady z dnia 19 listopada 2010 r. w sprawie inicjatywy „Mobilna młodzież” – zintegrowane podejście będące odpowiedzią na wyzwania stojące przed młodymi ludźmi (2010/C 326/05).
 - Zalecenie Rady z dnia 28 czerwca 2011 r. – „Mobilna młodzież” – promowanie mobilności edukacyjnej młodych ludzi (2011/C 199/01).
 - Rezolucja Rady z dnia 19 maja 2011 r. w sprawie promowania nowych, skutecznych form uczestnictwa wszystkich młodych ludzi w życiu demokratycznym Europy (2011/C 169/01).
 - Komunikat Komisji: EUROPA 2020 – „Strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu”, COM(2010) 2020.
 - Wspólny komunikat Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa i Komisji Europejskiej: „Nowa koncepcja działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie – przegląd europejskiej polityki sąsiedztwa”, COM(2011) 303.
 - Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 grudnia 2008 r.: „Partnerstwo Wschodnie” (COM(2008) 0823).
 - Wspólny komunikat do Rady Europejskiej, Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów pt. „Partnerstwo na rzecz demokracji i wspólnego dobrobytu z południowym regionem Morza Śródziemnego” (COM(2011) 200).
-

Konkluzje Rady w sprawie ochrony dzieci w świecie cyfrowym

(2011/C 372/04)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

PRZYPOMINAJĄC o politycznym tle przedmiotowego zagadnienia, przedstawionym w załączniku do niniejszych konkluzji;

Z ZAINTERESOWANIEM PRZYJMUJE:

— sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie stosowania zalecenia Rady z dnia 24 września 1998 r. dotyczącego ochrony małoletnich i poszanowania godności ludzkiej ⁽¹⁾ oraz zalecenia Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie ochrony małoletnich, godności ludzkiej oraz prawa do odpowiedzi w odniesieniu do konkurencyjności europejskiego przemysłu audiowizualnego oraz internetowych usług informacyjnych ⁽²⁾ – OCHRONA DZIECI W ŚWIECIE CYFROWYM ⁽³⁾; a zwłaszcza fakt, że w sprawozdaniu tym zajęto się obecnymi wyzwaniami w zakresie ochrony małoletnich w odniesieniu do mediów internetowych i cyfrowych;

PRZYJMUJE DO WIADOMOŚCI:

— wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego instrument „Łącząc Europę” ⁽⁴⁾;

PODKREŚLA, ŻE:

1. W celu zmaksymalizowania szans, jakie oferują media audiowizualne i internet, niezbędne jest zapewnienie bezpiecznego dla małoletnich środowiska medialnego, które powinno być oparte na zasadach godności ludzkiej, bezpieczeństwa i poszanowania życia prywatnego.
2. Umiejętność korzystania z mediów oraz szerzenie wiedzy na ich temat to ważne narzędzia, które mogą znacząco zwiększyć umiejętności informatyczne dzieci, rodziców i nauczycieli oraz mogą wykształcić u nich krytyczny stosunek do treści w mediach audiowizualnych i w internecie; z uwagi na szybkie zmiany w środowisku cyfrowym ważne jest jednak wzmocnienie wysiłków w tym względzie.
3. Środki przeciwko niezgodnym z prawem treściom w internecie, takim jak pornografia dziecięca, wymagają innych sposobów podejścia niż środki, które mają zapobiegać wchodzeniu przez małoletnich w kontakt ze szkodliwymi treściami w internecie.

4. Ważne jest, by państwa członkowskie, Komisja, przemysł audiowizualny i dostawcy usług internetowych byli świadomi nowych wyzwań w zakresie wzmocnienia pozycji i ochrony małoletnich, które to wyzwania wynikają z rozwoju w dziedzinie audiowizualnych i internetowych usług informacyjnych, ale też by zdawali sobie sprawę z istnienia instrumentów mających służyć reagowaniu na te wyzwania.

5. Chociaż państwa członkowskie aktywnie działają na rzecz promowania różnych środków służących wzmocnieniu pozycji i lepszej ochronie małoletnich, ciągle jednak niepokojące jest to, że osiągnięty poziom ochrony i umiejętności korzystania z mediów generalnie nie jest wystarczający i że niektórym z tych środków nie zapewnia się ciągłości;

STWIERDZA, ŻE:

1. Choć należy szanować niezależność mediów, przemysł medialny ma do odegrania kluczową rolę w informowaniu małoletnich, w ich ochronie i we wzmacnianiu ich pozycji w świecie cyfrowym.

2. Państwa członkowskie stosują różne podejścia do ochrony małoletnich i do zachęcania do opracowywania dobrych praktyk i standardów w mediach, a samoregulacja lub współregulacja są dwoma z wielu możliwych rozwiązań.

3. Korzystanie z usprawnień technicznych (takich jak filtrowanie, systemy weryfikacji wieku, narzędzia kontroli rodzicielskiej) może – choć samo w sobie nie stanowi rozwiązania – być stosownym środkiem umożliwiającym małoletnim dostęp do treści odpowiednich do ich wieku, pod warunkiem że usprawnienia te są stosowane w sposób efektywny.

4. Umiejętność korzystania z mediów oraz szerzenie wiedzy na ich temat okazały się ważnymi narzędziami, które zwiększają zdolność dzieci do radzenia sobie z ewentualnymi zagrożeniami występującymi w świecie cyfrowym.

5. Program „Bezpieczniejszy Internet” oraz projekty finansowane w jego ramach, np. EU Kids Online ⁽⁵⁾ i INSAFE ⁽⁶⁾, okazały się bardzo wartościowe w działaniach informujących i badawczych.

6. Wśród małoletnich coraz popularniejsze są serwisy społecznościowe; takie serwisy oferują ogromne możliwości w kontekście prywatnym i edukacyjnym, ale wystąpić w nich mogą też ewentualne zagrożenia dla młodych ludzi.

⁽¹⁾ Dz.U. L 270 z 7.10.1998, s. 48.

⁽²⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 72.

⁽³⁾ Dok. 14268/11 + ADD 1 – COM(2011) 556 wersja ostateczna, SEC(2011) 1043 wersja ostateczna.

⁽⁴⁾ COM(2011) 665.

⁽⁵⁾ www.eukidsonline.net

⁽⁶⁾ Europejska sieć ośrodków informacyjnych (www.saferinternet.org).

7. Podjęto środki polegające na zakazaniu niezgodnych z prawem treści lub zaradzeniu szkodliwym treściom, w szczególności odwołujące się do dobrowolnych zobowiązań podjętych przez dostawców usług i treści; takie środki okazały się jednym ze skutecznych sposobów poprawy bezpieczeństwa małoletnich w świecie cyfrowym.
8. Punkty powiadamiania o nielegalnych treściach w internecie (gorące linie ⁽¹⁾) mogą wspierać wykrywanie niezgodnych z prawem treści i ściganie ich twórców, a także mogą być dla użytkowników narzędziem powiadamiania o takich treściach w internecie.
9. Dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych zawiera przepisy dotyczące ochrony małoletnich w odniesieniu zarówno do linearnych audiowizualnych usług medialnych, jak i do nielinearnych audiowizualnych usług medialnych;

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY Z NALEŻYTYM POSZANOWANIEM WOLNOŚCI WYRAŻANIA OPINII:

1. Dalej pracowały na rzecz ochrony małoletnich, promując powszechne organizowanie kampanii informacyjnych skierowanych do dzieci, rodziców i osób pracujących z dziećmi oraz zachęcając do konsekwentnego uczenia w szkołach, w placówkach wczesnej edukacji i w instytucjach zapewniających opiekę, jak bezpiecznie korzystać z internetu i z mediów.
2. Zachęcały dostawców internetowych treści medialnych, dostawców usług internetowych, serwisy społecznościowe i internetowe fora dyskusyjne do pełnego uwzględniania kwestii ochrony małoletnich podczas projektowania swoich usług; apeluje także, by opracowywali oni i stosowali odpowiednie kodeksy postępowania.
3. Namawiały do tworzenia i znakowania stosownych treści wysokiej jakości przeznaczonych dla małoletnich i do dbania o ich udostępnianie.
4. Zachęcały do korzystania z odpowiednich narzędzi technicznych służących ochronie małoletnich (np. wyspecjalizowanych wyszukiwarek, narzędzi kontroli rodzicielskiej) i do dbania o to, by były one szeroko dostępne i łatwe w obsłudze.
5. Monitorowały istniejące środki służące zwalczaniu niezgodnych z prawem i szkodliwych treści w celu zapewnienia skuteczności tych środków.
6. Zachęcały do szerszego i częstszego wykorzystywania samoregulacyjnych systemów klasyfikacji (takich jak PEGI i PEGI online) dla internetowych i komputerowych gier wideo i do skuteczniejszego egzekwowania stosowania klasyfikacji wiekowych na rynku detalicznym w celu zapobiegania sprzedaży internetowych i komputerowych gier wideo osobom poniżej określonego wieku.
7. Zacieśniały współpracę w odniesieniu do niezgodnych z prawem i szkodliwych treści internetowych tworzonych w innych państwach członkowskich i poza UE, np. poprzez porozumienia z państwami trzecimi w przypadku treści niezgodnych z prawem i poprzez wymianę najlepszych praktyk w przypadku treści szkodliwych.
8. Uruchomiły przed rokiem 2013 ⁽²⁾ gorące linie służące zgłaszaniu niezgodnych z prawem treści internetowych, poprawiały ich skuteczność (np. poprzez wspieranie wymiany najlepszych praktyk współdziałania z organami ścigania), lepiej o takich liniach informowały, uczyniły je dostępniejszymi dla użytkowników internetu oraz ściśle je monitorowały;

ZACHĘCA ZAINTERESOWANE STRONY, BY:

1. Mocniej angażowały użytkowników i – w stosownych przypadkach – organy publiczne w proces przygotowywania i zmieniania środków samoregulacyjnych (kodeksów postępowania) przez przemysł audiowizualny i dostawców usług internetowych, jak również w monitorowanie takich środków.
2. Podpisały się pod wytycznymi takimi jak „Zasady bezpieczniejszego korzystania z serwisów społecznościowych w UE”, stale je realizowały i monitorowały ich realizację oraz zapewniły powszechniejsze wykorzystywanie ustawień służących domyślnej ochronie prywatności dzieci w serwisach społecznościowych w celu ochrony bezpieczeństwa małoletnich.
3. Dalej rozwijały i wprowadzały programy samoregulacyjne uwzględniające w pełni ochronę małoletnich w projektowaniu swoich usług oraz w narzędziach, które udostępniają użytkownikom, oraz by opracowywały kody postępowania na rzecz ochrony małoletnich, przystępowały do nich i wdrażały je.
4. Opracowały ogólnoeuropejski kodeks postępowania w sprawie sprzedaży gier wideo małoletnim, w pełni respektując przepisy krajowe w tej dziedzinie;

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY:

1. Oparła się na istniejących sposobach finansowania i działaniach w przedmiotowej dziedzinie realizowanych głównie w ramach programu „Bezpieczniejszy internet”, by stworzyć na szczeblu europejskim odpowiednią infrastrukturę i usługi pozwalające dzielić się zasobami i narzędziami służącymi ochronie małoletnich i wzmocnieniu pozycji dzieci, rodziców, nauczycieli i innych opiekunów, tak by mogli korzystać z internetu i nowych technologii w sposób bezpieczny i odpowiedzialny.
2. Rozważyła podjęcie dialogu z zainteresowanymi stronami – we współpracy z państwami członkowskimi – na temat tego, jakie działania następce należałoby podjąć w związku ze sprawozdaniem Komisji na temat wykonania zaleceń w tej dziedzinie z 1998 r. i 2006 r.
3. Wykorzystała ustalenia zamieszczone w sprawozdaniu Komisji na temat wykonania zaleceń w sprawie ochrony małoletnich z 1998 r. i 2006 r. w kontekście przyszłych inicjatyw dotyczących ochrony małoletnich, zwłaszcza w dziedzinie mediów internetowych;

⁽¹⁾ Takie jak INHOPE (International Association of Internet Hotlines).

⁽²⁾ Działanie nr 40 w ramach europejskiej agendy cyfrowej.

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, ABY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI:

1. Wspierały organy ścigania w usprawnianiu procedur rozpoznawania stron internetowych zawierających lub rozpowszechniających pornografię dziecięcą, powiadamiania o nich oraz ich usuwania poprzez udostępnianie w stosownych przypadkach odpowiednich zasobów finansowych i ludzkich oraz szkolenie personelu ⁽¹⁾.
2. Próbowały lepiej rozpoznać – w tym poprzez badania sondażowe i badania naukowe – pozytywny i negatywny wpływ, jaki wywiera na dzieci korzystanie z mediów internetowych i cyfrowych, w tym gier wideo.
3. Propagowały – w szkołach, a także w placówkach wczesnej edukacji i w instytucjach zapewniających opiekę – uczenie bezpiecznego korzystania z internetu i szerzenie wiedzy na ten temat.
4. Promowały – zarówno w szkole, jak i poza nią – umiejętność korzystania z mediów i „kompetencję informatyczną” – jedną z kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie ⁽²⁾.
5. Przeprowadziły prace uaktualniające i usprawniły wdrażanie wytycznych na rzecz wysokiej jakości treści internetowych dla dzieci w ramach partnerstw publiczno-prywatnych oraz poprzez propagowanie działań dotyczących umiejętności korzystania z mediów.
6. Propagowały większą spójność systemów klasyfikacji wiekowej i klasyfikacji treści stosowanych przez państwa członkowskie w całej Europie, dopuszczając jednak istnienie pomiędzy państwami członkowskimi różnic związanych z ich kulturą.

⁽¹⁾ Zob. wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępującej decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW [PE-CONS 51/11].

⁽²⁾ Zob. zalecenie 2006/962/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie.

ZAŁĄCZNIK

Kontekst polityczny

Przyjmując niniejsze konkluzje, Rada powołuje się w szczególności na:

- komunikat Komisji z dnia 19 maja 2010 r. pt. „Europejska agenda cyfrowa” ⁽¹⁾, w którym podkreślono, że „wzmacnianie bezpieczeństwa w społeczeństwie cyfrowym to wspólna odpowiedzialność osób prywatnych oraz organów publicznych i podmiotów prywatnych, na szczeblu lokalnym i globalnym” oraz na konkluzje Rady z dnia 31 maja 2010 r. w sprawie europejskiej agendy cyfrowej ⁽²⁾,
- dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ⁽³⁾,
- komunikat Komisji z dnia 22 kwietnia 2008 r. w sprawie ochrony konsumentów, w szczególności małoletnich, przy korzystaniu z gier wideo ⁽⁴⁾,
- decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1351/2008/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ustanowienia wieloletniego wspólnotowego programu ochrony dzieci korzystających z internetu oraz innych technologii komunikacyjnych ⁽⁵⁾,
- konkluzje Rady z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie umiejętności korzystania z mediów w środowisku cyfrowym ⁽⁶⁾, w których Rada odpowiedziała na zalecenie Komisji z dnia 20 sierpnia 2009 r. w sprawie umiejętności korzystania z mediów w środowisku cyfrowym w celu stworzenia bardziej konkurencyjnego sektora audiowizualnego i treści cyfrowych oraz stworzenia integracyjnego społeczeństwa opartego na wiedzy ⁽⁷⁾,
- konkluzje Rady z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie europejskiego podejścia do umiejętności korzystania z mediów w środowisku cyfrowym ⁽⁸⁾,
- komunikat Komisji z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie europejskiego podejścia do umiejętności korzystania z mediów w środowisku cyfrowym ⁽⁹⁾.

⁽¹⁾ Dok. 9981/1/10 – COM(2010) 245 wersja ostateczna/2.

⁽²⁾ Dok. 10130/10.

⁽³⁾ Dz.U. L 95 z 15.4.2010, s. 1.

⁽⁴⁾ Dok. 8805/08 – COM(2008) 207 wersja ostateczna.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 118.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 301 z 11.12.2009, s. 12.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 227 z 29.8.2009, s. 9.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 140 z 6.6.2008, s. 8.

⁽⁹⁾ COM(2007) 833 wersja ostateczna.

Konkluzje Rady w sprawie kompetencji kulturowych i kreatywnych i ich roli w budowaniu kapitału intelektualnego Europy

(2011/C 372/05)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

PRZYWOŁUJĄC:

- zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie ⁽¹⁾,
- konkluzje Rady z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie kompetencji międzykulturowych ⁽²⁾,
- konkluzje Rady z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie promowania pokolenia kreatywnego: rozwijanie kreatywności i innowacyjności dzieci i młodzieży dzięki ekspresji kulturowej i dostępowi do kultury ⁽³⁾,
- decyzję Rady z dnia 21 października 2010 r. w sprawie wytycznych dotyczących polityki zatrudnienia państw członkowskich, w szczególności zawartą w niej wytyczną 8 ⁽⁴⁾,
- konkluzje Rady w sprawie inicjatywy przewodniej przewidzianej w strategii „Europa 2020”: „Unia innowacji: jak przyspieszyć transformację Europy dzięki innowacjom w szybko zmieniającym się świecie” (2010) ⁽⁵⁾,
- zalecenie Rady z dnia 28 czerwca 2011 r. w sprawie polityk na rzecz ograniczania zjawiska przedwczesnego kończenia nauki ⁽⁶⁾,
- konkluzje Rady w sprawie udziału kultury w realizacji strategii „Europa 2020” (2011) ⁽⁷⁾,
- dodatkowy kontekst polityczny przedstawiony w załączniku I do niniejszych konkluzji, a także wzorcowe rozwiązania i dowody przedstawione podczas konferencji „Kompetencje w kulturze” (zorganizowanej w Warszawie w dniach 18–20 lipca 2011 r.) ⁽⁸⁾;

UWAŻA, ŻE:

kompetencje kulturowe i kreatywne obejmują kluczową kompetencję „świadomość i ekspresja kulturowa” ⁽⁹⁾ oraz kompetencje międzykulturowe ⁽¹⁰⁾;

PODKREŚLA, ŻE:

- kompetencje kulturowe i kreatywne obejmują zdolność do przyswajania i wykorzystywania kultury oraz zmiany treści kultury, mają zatem istotne znaczenie dla dobrej kondycji różnych kultur w Europie oraz dla zachowania i propagowania ich bogactwa,
- kluczowa kompetencja „świadomość i ekspresja kulturowa” zawiera w sobie ważny aspekt związany z uczeniem się przez całe życie i jako ważna kompetencja przekrojowa ma istotne znaczenie przy nabywaniu innych kompetencji kluczowych w uczeniu się przez całe życie,
- kompetencje kulturowe i kreatywne są wspierane przez rozmaite programy i inicjatywy w państwach członkowskich; programy te przyczyniają się do realizacji celów różnorodnych polityk,
- aby poprawić współpracę międzysektorową, konieczne jest jednak stworzenie bardziej sprzyjających warunków ramowych pozwalających rozwijać coraz skuteczniejsze partnerstwa kreatywne ⁽¹¹⁾;

ZGADZA SIĘ, że kompetencje kulturowe i kreatywne są podstawą kreatywności i innowacji, która z kolei przyczynia się do inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu. Wynika to z tego, że kompetencje te mogą przyczynić się do:

- budowania kapitału intelektualnego ⁽¹²⁾, który jest coraz szerzej uznawany za źródło wzrostu i konkurencyjności w Europie,

⁽⁹⁾ „Docenianie znaczenia twórczego wyrażania idei, doświadczeń i uczuć za pośrednictwem szeregu środków wyrazu, w tym muzyki, sztuk teatralnych, literatury i sztuk wizualnych”. W zaleceniu 2006/962/EC z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie wskazano niezbędną wiedzę, umiejętności i postawy powiązane z tą kompetencją.

⁽¹⁰⁾ „Wiedza, umiejętności i postawy szczególnie istotne z punktu widzenia kompetencji międzykulturowych wiążą się z następującymi kompetencjami kluczowymi: porozumiewaniem się w językach obcych, kompetencjami społecznymi i obywatelskimi oraz świadomością i ekspresją kulturalną.” (konkluzje Rady z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie kompetencji międzykulturowych).

⁽¹¹⁾ „Partnerstwa kreatywne przemysłu kultury i innych sektorów, takich jak edukacja i szkolenia, biznes, badania czy sektor publiczny pozwalają na przekazywanie umiejętności twórczych z przemysłu kultury do innych sektorów.” (źródło: konkluzje w sprawie planu prac w dziedzinie kultury na lata 2011–2014).

⁽¹²⁾ Kapitał intelektualny można zdefiniować jako ogół wartości niematerialnych będących w posiadaniu ludzi, przedsiębiorstw, społeczności, regionów i instytucji, które to wartości, gdy są odpowiednio wykorzystywane, mogą stać się źródłem aktualnego i przyszłego dobrobytu danego państwa. Na kapitał intelektualny składają się: kapitał społeczny, ludzki, relacyjny i strukturalny.

⁽¹⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. C 141 z 7.6.2008, s. 14.

⁽³⁾ Dz.U. C 301 z 11.12.2009, s. 9.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 308 z 24.11.2010, s. 46.

⁽⁵⁾ Dok. 17165/10.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 191 z 1.7.2011, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 175 z 15.6.2011, s. 1.

⁽⁸⁾ <http://competencesinculture.pl/pl>

- wszelkich form innowacji, głównie innowacji nietechnologicznych i społecznych ⁽¹⁾, ze względu na wpływ wspomnianych kompetencji na produkcję i popyt, a także na opracowywanie, wytwarzanie i sukces rynkowy innowacyjnych projektów i usług,
- tworzenia (i maksymalizowania) efektu mnożnikowego sektora kultury i sektora kreatywnego, ponieważ ich funkcją są kompetencje artystów i twórców, a także odbiorców i konsumentów,
- kształcenia, szkolenia i przygotowania do pracy (w tym pracy wymagającej wysokich kwalifikacji oraz umiejętności społecznych), do zdolności do zatrudnienia na wszystkich odpowiednich etapach życia i do skutecznego działania i rozwoju przedsiębiorstw,
- lepszych ogólnych wyników kształcenia, zmniejszenia liczby osób przedwcześnie kończących naukę oraz zwiększenia szans na włączenie społeczne – ze względu na swe ogromne znaczenie w motywowaniu i uspołecznianiu oraz ze względu na to, że kompetencje te pozwalają uczniom odkrywać i rozwijać swoje talenty;

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY:

- zwiększały wśród decydentów, podmiotów zajmujących się kulturą i edukacją, przedsiębiorstw i organizacji pozarządowych na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym świadomość roli, jaką może odgrywać rozwijanie kompetencji kulturowych i kreatywnych – zwłaszcza kompetencji kluczowej „świadomość i ekspresja kulturowa”, a także by sprawiły, by szerzej uznawano znaczenie stosowanych działań, i rozpowszechniały wzorcowe rozwiązania wśród tych podmiotów; wspomniana rola odnosi się w szczególności do:
- nabywania innych kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie,
- zmniejszania liczby osób przedwcześnie kończących naukę,
- zwiększania zdolności do zatrudnienia i produktywności w ramach procesu uczenia się przez całe życie,
- realizowania celów przewidzianych w strategicznych ramach europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020”), zwłaszcza 4. celu strategicznego ⁽²⁾,
- propagowania kreatywności i innowacji, zwłaszcza innowacji nietechnologicznych,
- opracowywania skutecznych polityk młodzieżowych,

⁽¹⁾ „Innowacja społeczna to [...] wykorzystanie pomysłowości organizacji humanitarnych, stowarzyszeń i przedsiębiorców społecznych dla znalezienia nowych sposobów zaspokojenia potrzeb społecznych, których nie zaspokajają w wystarczający sposób rynek lub sektor publiczny.” (źródło: komunikat Komisji w sprawie inicjatywy przewodniej „Unia innowacji”).

⁽²⁾ Cel strategiczny 4: Zwiększanie kreatywności i innowacyjności, w tym przedsiębiorczości, na wszystkich poziomach kształcenia i szkolenia.

- osiągania celów w zakresie polityk dotyczących wczesnej edukacji i opieki nad dziećmi,
- zwiększania spójności społecznej i włączenia społecznego różnych grup docelowych,
- rozwijania postaw mających pozytywny wpływ na życie społeczne i zawodowe, poprawiających jakość życia, zwiększających szanse na włączenie społeczne i sprzyjających zrównoważonemu stylowi życia,
- podejmowały – na najbardziej odpowiednim szczeblu – działania z myślą o powstawaniu kreatywnych partnerstw mających na celu rozwijanie kompetencji kulturowych i kreatywnych,
- odnosiły się do problemów rozwoju społeczno-gospodarczego, dokładniej badając metodologię stosowaną przy realizacji długoterminowych programów przygotowanych przez podmioty zajmujące się kulturą i edukacją oraz organizacje pozarządowe – w tym edukacyjnych programów eksperymentalnych służących zwiększeniu atrakcyjności szkół i poprawie motywacji uczniów;

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY:

podczas realizacji obecnych i przyszłych działań i programów – bez uszczerbku dla dyskusji w sprawie przyszłych wieloletnich ram finansowych:

- wspierała kreatywne partnerstwa służące stymulowaniu kompetencji kulturowych i kreatywnych,
- zwracała uwagę na specyficzne potrzeby małych przedsiębiorstw i mikroprzedsiębiorstw sektora kultury i sektora kreatywnego (zwłaszcza przedsiębiorstw niedawno utworzonych i przedsiębiorstw kierowanych przez młodych przedsiębiorców) oraz na znaczenie udzielania im wsparcia,
- zwiększała wsparcie na rzecz mobilności i szkolenia transgranicznego (i szkolenia instruktorów) – w zakresie rozwijania współpracy między kulturą a edukacją – skierowanego do artystów, nauczycieli, osób pracujących z młodzieżą, instruktorów społeczno-oświatowych i wolontariuszy,
- regularnie dostarczała informacje dotyczące badań i analiz (prowadzonych w ramach unijnych programów badań i innowacji) mających znaczenie dla europejskiej współpracy w dziedzinie kultury,
- realizując inicjatywę przewodnią „Unia innowacji”, obejmującą utworzenie europejskiego forum ds. działań przyszłościowych, brała pod uwagę kompetencje kulturowe i kreatywne jako element aktualnych wyzwań społecznych, rozwijania intelektualnego kapitału Europy oraz innowacji społecznej,

— pracowała wspólnie z państwami członkowskimi w celu przeanalizowania, w jaki sposób poprawić istniejące wskaźniki w dziedzinie kształcenia, zwracając szczególną uwagę na dziedziny kreatywności, innowacji i przedsiębiorczości⁽¹⁾,

co ma służyć lepszemu rozwojowi kompetencji kulturowych i kreatywnych oraz zapewnieniu ich pozytywnych efektów;

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI i bez uszczerbku dla dyskusji w sprawie przyszłych wieloletnich ram finansowych:

- działały na rzecz uwzględniania potencjału świadomości i ekspresji kulturowej w uczeniu się przez całe życie, politykach młodzieżowych i programach dotyczących młodzieży oraz na rzecz uznania znaczenia tego potencjału; powinno to obejmować także starania o powszechniejsze uznawanie takich kompetencji nabywanych w drodze uczenia się pozaformalnego i nieformalnego,
- w ramach współpracy z państwami trzecimi – zwłaszcza przyjmującej formę programów skierowanych do młodych ludzi – traktowały priorytetowo międzykulturowe uczenie się i partnerstwa kreatywne,
- w pełni wykorzystywały istniejące sieci informacyjne do lepszego informowania o skutecznych działaniach, które rozwijają kompetencje kulturowe i kreatywne młodych ludzi,

— przyjęły wkład wnoszony przez kompetencje kulturowe i kreatywne za podstawę trwałych miejsc pracy i innowacji społecznej, tak by wykorzystać wszystkie możliwości, oferowane przez inicjatywę przewodnią „Unia innowacji” i Europejski Fundusz Społeczny,

— w stosownych przypadkach dalej umacniały infrastrukturę kulturalną⁽²⁾, inwestując w nią m.in. za pośrednictwem Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego,

— prowadziły więcej badań pozwalających przeanalizować potencjalny i rzeczywisty wpływ kompetencji kulturowych i kreatywnych na kwestie polityki, o których mowa w pierwszym punkcie następującym po słowach: „zwraca się do państw członkowskich, by”,

— dopilnowały, by grupy ekspertów ds. kultury i edukacji oraz inne grupy ekspertów, w tym grupy ds. otwartej metody koordynacji (OMK), podjęły działania określone w załączniku II do niniejszych konkluzji,

— wzięły udział w opracowaniu sprawozdań z postępów prac w zakresie OMK w ramach sprawozdania dotyczącego młodzieży za rok 2012, które to sprawozdanie ocenia pierwszy trzyletni cykl prac związanych ze strategią UE na rzecz młodzieży, oraz w opracowaniu kolejnych sprawozdań w ramach obszaru działań „kreatywność i kultura”,

— wymieniły się informacjami na temat rzeczywistego oddziaływania niniejszych konkluzji Rady, w tym w ramach sprawozdania końcowego z wyników realizacji planu prac w dziedzinie kultury na lata 2011–2014.

⁽¹⁾ Zob. s. 6 pkt 4 konkluzji Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia.

⁽²⁾ Infrastruktura kulturalna, w jej wymiarze fizycznym i cyfrowym, stanowi bazę materialną uczestnictwa w kulturze oraz działalności kulturalnej. Przykładem takiej infrastruktury są galerie, muzea, teatry, ośrodki kultury, biblioteki, przestrzenie wielofunkcyjne, a także ich wirtualne odpowiedniki w środowisku cyfrowym.

ZAŁĄCZNIK I

Dodatkowy kontekst polityczny:

- konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020”) ⁽¹⁾,
- zalecenie Rady z dnia 13 lipca 2010 r. w sprawie ogólnych wytycznych polityk gospodarczych państw członkowskich i Unii ⁽²⁾, w szczególności wytyczna 4,
- konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie planu prac w dziedzinie kultury na lata 2011–2014 ⁽³⁾,
- konkluzje Rady z dnia 19 listopada 2010 r. w sprawie dostępu młodzieży do kultury ⁽⁴⁾,
- rezolucja Rady z dnia 21 listopada 2008 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz wielojęzyczności ⁽⁵⁾,
- konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie kultury jako katalizatora kreatywności innowacji ⁽⁶⁾,
- rezolucja Rady z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010–2018) ⁽⁷⁾,
- sprawozdanie końcowe grupy roboczej OMK ds. osiągania efektu synergii z edukacją, zwłaszcza synergii kultury z edukacją artystyczną ⁽⁸⁾,
- komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Projekt przewodni strategii »Europa 2020«: Unia innowacji” ⁽⁹⁾,
- komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów „Program na rzecz nowych umiejętności i zatrudnienia: europejski wkład w pełne zatrudnienie” ⁽¹⁰⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 191 z 23.7.2010, s. 28.

⁽³⁾ Dz.U. C 325 z 2.12.2010, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 326 z 3.12.2010, s. 2.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 320 z 16.12.2008, s. 1.

⁽⁶⁾ Dok. 8749/1/09 REV 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 311 z 19.12.2009, s. 1.

⁽⁸⁾ http://ec.europa.eu/culture/key-documents/doc/MOCedu_final_report_en.pdf

⁽⁹⁾ Dok. 14035/11.

⁽¹⁰⁾ Dok. 17066/1/10 REV 1.

ZAŁĄCZNIK II

Konkretne działania, które mają zostać podjęte przez grupy ekspertów, w tym grupy w ramach otwartej metody koordynacji:

- planowana grupa OMK ds. promowania partnerstw kreatywnych ⁽¹⁾ uwzględni partnerstwa kreatywne mające na celu wzrost kulturowej świadomości i ekspresji oraz wkład tych partnerstw w pomyślną realizację strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020”),
- planowana grupa OMK ds. rozwijania kluczowej kompetencji „wrażliwość na kulturę i ekspresja kulturalna” ⁽²⁾ uwzględni niniejsze konkluzje w kontekście nabywania innych kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie i zmniejszania liczby osób przedwcześnie kończących naukę,
- obie wyżej wymienione grupy udostępniają wyniki swoich prac odpowiednim grupom z innych sektorów, w tym grupom zajmującym się kwestiami, takimi jak uznawanie uczenia się nieformalnego, umiejętność uczenia się i kreatywność, kompetencje obywatelskie i aktywność obywatelska, umiejętność korzystania z mediów, stosowanie technologii informacyjno-komunikacyjnych w kształceniu, edukacja w zakresie przedsiębiorczości oraz przedwcześnie kończenie nauki, i w miarę możliwości prowadzą z tymi grupami współpracę polegającą na wymianie sprawozdań z posiedzeń i organizowaniu posiedzeń przewodniczących,
- wszystkie odnośne grupy umożliwiają aktywne rozpowszechnianie wyników stosowania wzorcowych rozwiązań oraz rezultatów istotnych badań prowadzonych na szczeblu państw członkowskich i UE.

⁽¹⁾ Plan prac w dziedzinie kultury na lata 2011–2014, priorytet C.

⁽²⁾ Plan prac w dziedzinie kultury na lata 2011–2014, priorytet A.

Konkluzje Rady w sprawie roli wolontariatu sportowego w propagowaniu aktywności obywatelskiej

(2011/C 372/06)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

PAMIĘTAJĄC O:

- wspólnym oświadczeniu wydanym w dniu 5 maja 2003 r. przez Radę i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie i zatytułowanym „Społeczna wartość sportu dla młodzieży” ⁽¹⁾,
- decyzji Rady 2010/37/UE z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie Europejskiego Roku Wolontariatu Propagującego Aktywność Obywatelską (2011) ⁽²⁾, w której to decyzji wyeksponowano następujące cele:
 - tworzenie sprzyjającego otoczenia dla wolontariatu w UE,
 - wzmacnianie pozycji organizatorów wolontariatu oraz poprawa jakości wolontariatu,
 - wynagradzanie i uznawanie wolontariatu,
 - szerzenie wiedzy o wartości i znaczeniu wolontariatu,
- konkluzjach Rady z dnia 18 listopada 2010 r. w sprawie roli sportu jako źródła i podstawy aktywnego włączenia społecznego ⁽³⁾,
- komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „Rozwijanie europejskiego wymiaru sportu” ⁽⁴⁾ oraz studium z 2010 roku pt. „Wolontariat w Unii Europejskiej”, w których to dokumentach dowiedziono dużego zróżnicowania wolontariatu sportowego na obszarze UE, skoncentrowano się na rozwiązaniach prawnych i źródłach finansowania tej dziedziny, a przy tym zwrócono uwagę na konieczność szkolenia wolontariuszy,
- komunikacie Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „Polityka UE i wolontariat: uznanie i propagowanie wolontariatu transgranicznego w UE” ⁽⁵⁾,
- rezolucji Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 20 maja 2011 r. w sprawie planu prac Unii Europejskiej w dziedzinie sportu na lata 2011–2014 ⁽⁶⁾,
- konkluzjach Rady z dnia 3 października 2011 r. w sprawie roli wolontariatu w polityce społecznej ⁽⁷⁾,
- konferencji ekspertów pt. „Od wolontariusza do lidera sportu”, która odbyła się w Warszawie w dniach 13–14 września 2011 r. i podczas której zwróconą szczególną uwagę na następujące kwestie:
 - tradycje, dziedzictwo i doświadczenia wynikające z dużych imprez sportowych oraz sposoby ich wykorzystania w codziennym wolontariacie sportowym,
 - możliwość zwrócenia się do czynnych wolontariuszy podczas rekrutacji na potrzeby przyszłych imprez sportowych,
 - wspieranie uznawania i walidowania wolontariatu sportowego,
 - zachęcanie do uczenia się od siebie nawzajem i do dzielenia się sprawdzonymi rozwiązaniami;

STWIERDZA, ŻE:

1. Termin „wolontariat” odnosi się – z odpowiednim uwzględnieniem specyficznej sytuacji w każdym z państw członkowskich i wszelkich form wolontariatu – do każdego rodzaju działań ochotniczych: formalnych, pozaformalnych i nieformalnych, które dana osoba podejmuje z własnej woli, własnego wyboru i własnych powodów, bez wynagrodzenia. Wolontariat przynosi korzyści wolontariuszowi, danej społeczności oraz całemu społeczeństwu. Pozwala osobom fizycznym i stowarzyszeniom rozwiązywać problemy oraz zaspokajać potrzeby ludzkie, społeczne, międzypokoleniowe i środowiskowe; często wykonywany jest w ramach działalności organizacji niekomercyjnych lub w ramach inicjatyw określonej społeczności ⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 134 z 7.6.2003, s. 5.⁽²⁾ Dz.U. L 17 z 22.1.2010, s. 43.⁽³⁾ Dz.U. C 326 z 3.12.2010, s. 5.⁽⁴⁾ COM(2011) 12 wersja ostateczna.⁽⁵⁾ COM(2011) 568 wersja ostateczna.⁽⁶⁾ Dz.U. C 162 z 1.6.2011, s. 1.⁽⁷⁾ Dok. 14061/1/11 REV 1.⁽⁸⁾ Decyzja Rady z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie Europejskiego Roku Wolontariatu Propagującego Aktywność Obywatelską (s. 1).

2. Wolontariat należy wyraźnie odróżnić od płatnego zatrudnienia; w żadnym wypadku nie powinien on go zastępować⁽¹⁾. Nie powinien on utrzymywać nierówności płciowych w ramach płatnej i nieodpłatnej pracy i nie może być pretekstem do redukowania czasu pracy osób zatrudnionych ani do usuwania ich z rynku pracy.

3. Wolontariat nie może zastąpić ogólnej odpowiedzialności państwa w zakresie gwarantowania praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych ani w zakresie zapewniania możliwości korzystania z tych praw.

4. Aby można było zapewnić praworządność i pełne poszanowanie integralności jednostki, wolontariat musi podlegać obowiązującemu ustawodawstwu i być realizowany z pełnym poszanowaniem powszechnych i podstawowych praw i wolności;

BĘDĄC ZDANIA, ŻE:

1. Sport jest największym ruchem obywatelskim w UE. Prowadzenie działalności sportowej w większości państw członkowskich w dużej mierze zależy od działań nienastawionych na zysk oraz od struktur opartych na wolontariacie.

2. Wolontariat sportowy to jedna z najatrakcyjniejszych i najpopularniejszych form aktywności społecznej w Europie oraz element społecznego dziedzictwa sportu. Organizacja imprez sportowych – w tym imprez przygotowywanych przez profesjonalne i komercyjne podmioty sportowe – oraz codzienna działalność sportowa w wielu państwach członkowskich opiera się na wolontariuszach i wolontariacie.

3. Wolontariat sportowy pomaga aktywizować obywateli oraz integrować osoby z różnych środowisk, ponieważ buduje atmosferę większego zrozumienia i szacunku dzięki uniwersalnemu językowi sportu, a także przyczynia się do wcielania w życie podstawowych wartości i zasad Unii Europejskiej, a mianowicie: solidarności, zrównoważonego rozwoju, godności ludzkiej, równości i pomocniczości, a co za tym idzie – do propagowania tożsamości europejskiej.

4. Podejmowanie wolontariatu sportowego pozwala obywatelom zdobywać nowe umiejętności, a tym samym m.in. zyskiwać większe szanse na zatrudnienie oraz większe poczucie przynależności społecznej; może także być katalizatorem zmian społecznych.

5. Wolontariat sportowy może przyczyniać się do wzrostu oraz wzmacniać kapitał społeczny, gdyż wiąże się z rozwijaniem sieci społecznych opartych na zaufaniu i współpracy.

⁽¹⁾ Rezolucja Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 16 maja 2007 r. w sprawie realizacji wspólnych celów dotyczących działań młodzieży w ramach wolontariatu (Dz.U. C 241 z 20.9.2008, s. 1).

6. Wolontariat sportowy promuje pozytywne postawy społeczne oparte na wartościach krzewionych w sporcie, takich jak:

— zasada *fair play*,

— praca zespołowa,

— wytrwałość,

— odpowiedzialność,

— przywództwo,

— tolerancja,

— szacunek dla innych, oraz

— umiejętność pokonywania trudności.

7. Sektor sportu, w tym wolontariat sportowy, stanowi wymienną i istotną wartość ekonomiczno-społeczną w krajowej gospodarce i może stymulować wzrost i podnieść wskaźnik zatrudnienia w całej Unii Europejskiej.

8. Sprzyjanie rozwojowi wolontariatu sportowego odpowiada celom Europejskiego Roku Wolontariatu (2011), oznacza dalsze dążenie do celów realizowanych w trakcie Europejskiego Roku Walki z Ubóstwem i Wykluczeniem Społecznym (2010), a także będzie sprzyjać osiągnięciu celów związanych z Europejskim Rokiem Aktywności Osób Starszych (2012).

9. Wolontariat sportowy może być bodźcem do rozwijania i promowania aktywności fizycznej na wszystkich szczeblach, a dzięki temu – do poprawy dobrostanu obywateli oraz ograniczenia chorób wynikających ze stylu życia.

10. Wolontariat sportowy jest ważnym czynnikiem sprzyjającym mobilności obywateli, ponieważ daje możliwość zdobycia kompetencji i pogłębienia doświadczeń w innych państwach członkowskich poprzez działalność związaną ze sportem; jest także czynnikiem rozwijającym tożsamość europejską i promującym wartości UE poza jej granicami.

11. Wolontariat sportowy może pomóc zrealizować ogólne cele strategii „Europa 2020”, gdyż zwiększa mobilność oraz obejmuje działania podnoszące szanse na zatrudnienie, poprawiające zdrowie publiczne oraz promujące włączenie społeczne, edukację i aktywność osób starszych;

W TYM KONTEKŚCIE ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UE ORAZ DO PODMIOTÓW SPORTOWYCH, BY DZIAŁAJĄC W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI I Z UWZGLĘDNIENIEM AUTONOMII ORGANIZACJI SPORTOWYCH:

1. Stworzyły warunki sprzyjające rozwojowi wolontariatu sportowego, opierając się zwłaszcza na:
 - wymianie sprawdzonych rozwiązań między państwami członkowskimi i organizacjami sportowymi,
 - poszanowaniu niezależności organizacji sportowych, a równocześnie zapewnieniu odpowiedniego wsparcia tym organizacjom na szczeblu państw członkowskich,
 - konieczności zadbania, by wolontariusze sportowi uzyskali niezbędne szkolenie i mieli możliwość należytego czerpania korzyści z wolontariatu.
2. Pomagały promować pozytywny wizerunek wolontariuszy sportowych oraz wolontariatu sportowego.
3. Uznały wolontariat sportowy za ważną metodę podnoszenia kompetencji i umiejętności. W tym celu należy:
 - poczynić stosowne kroki, by zidentyfikować kompetencje i umiejętności zdobywane w ramach pozaformalnego i nieformalnego uczenia się związanego z wolontariatem sportowym oraz zbadać możliwość ich powszechniejszego uznawania i walidowania w ramach krajowych systemów kwalifikacji i z odniesieniem do europejskich ram kwalifikacji,
 - przygotowując działania, zasięgnąć opinii organizacji ruchu sportowego i organizacji wolontariackich.
4. Zachęcały organy rządowe i organizacje sportowe do współpracy na szczeblu lokalnym, krajowym i europejskim, po to, by utworzyć sieci pomagające rozwiązywać wspólne problemy stojące przed wolontariatem.
5. Propagowały wolontariat sportowy jako sposób uczenia się pozaformalnego i nieformalnego w celu zdobycia nowych umiejętności i kompetencji oraz jako element – obok edukacji formalnej – równoległej kariery zawodowej sportowców.
6. Propagowały wolontariat sportowy, np. inicjując kampanie promocyjne szerzące wiedzę i upowszechniające pozytywny stosunek do wolontariuszy.
7. Wykorzystywały potencjał wolontariuszy uczestniczących w organizowaniu imprez sportowych w działaniach długofalowych na wszystkich szczeblach sportu.

8. Zbadały, jaką wartość dodaną mógłby mieć system nagród za najbardziej nowatorskie projekty wolontariackie w dziedzinie sportu;

ZACHĘCA PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE UE ORAZ KOMISJĘ EUROPEJSKĄ, BY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI I Z POSZANOWANIEM ZASADY POMOCNICZOŚCI ORAZ Z UWZGLĘDNIENIEM SWOJEJ STRUKTURY INSTYTUCJONALNEJ:

1. Dążyły do wyeliminowania zbędnych przeszkód utrudniających rozwijanie wolontariatu sportowego, w tym zbędnych obciążeń administracyjnych.
2. Zbadały, jak wolontariat wpływa na rozwój sportu w Unii Europejskiej, w tym jakie skutki ekonomiczne i społeczne ze sobą niesie.
3. Wymieniały się wiedzą, doświadczeniem i sprawdzonymi rozwiązaniami w dziedzinie wolontariatu sportowego.
4. Promowały rozwój wolontariatu sportowego w krajowych i europejskich politykach i strategiach dotyczących sportu, spraw społecznych, edukacji i zatrudnienia.
5. Zbadały, na ile wolontariat sportowy może się przyczynić do projektów dotowanych z funduszy UE, oraz stworzyły mechanizmy pozwalające odpowiednio ocenić ten rodzaj wolontariatu.
6. W stosownym przypadku objęły problematykę wolontariatu sportowego działaniami różnych grup eksperckich utworzonych na mocy planu prac UE w dziedzinie sportu.
7. Sprzyjały rozwojowi wolontariatu sportowego drogą współpracy międzysektorowej pomiędzy podmiotami publicznymi i prywatnymi oraz organizacjami społeczeństwa obywatelskiego w dziedzinie polityki sportowej, zdrowotnej, kulturalnej, edukacyjnej, młodzieżowej i społecznej na szczeblu lokalnym, krajowym i europejskim;

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI EUROPEJSKIEJ, BY:

1. Zwróciła szczególną uwagę na wolontariat oraz na możliwość dostępu organizacji sportowych nienastawionych na zysk do kolejnej edycji programów UE – bez uszczerbku dla negocjacji w sprawie wieloletnich ram finansowych.
2. Zbadała, jakie czynniki sprzyjają powodzeniu działań, jakie rozwiązania się sprawdziły oraz jakie dziedziny wymagają ściślejszej współpracy na szczeblu UE, w tym jakie przeszkody utrudniają rozwój wolontariatu sportowego.
3. Proponując nowe unijne ustawodawstwo, oceniała jego potencjalny wpływ na wolontariat sportowy.

Konkluzje Rady w sprawie kompetencji językowych pozwalających zwiększać mobilność

(2011/C 372/07)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

UWZGLĘDNIAJĄC

1. Konkluzje Rady Europejskiej, zgromadzonej w Barcelonie w dniach 15–16 marca 2002 r., w których to konkluzjach wezwano do dalszych działań mających podnieść poziom podstawowych umiejętności, w szczególności do nauczania dzieci od najmłodszych lat co najmniej dwóch języków obcych ⁽¹⁾.
2. Konkluzje Rady z dnia 19 maja 2006 r. w sprawie europejskiego wskaźnika kompetencji językowych ⁽²⁾, w których to konkluzjach potwierdzono, że znajomość języków obcych nie tylko sprzyja zrozumieniu między narodami, lecz także jest podstawowym warunkiem mobilności pracowników i czynnikiem zwiększającym konkurencyjność gospodarczą Unii Europejskiej.
3. Zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie ⁽³⁾, w którym to zaleceniu uznano umiejętność porozumiewania się w językach obcych za jedną z kompetencji kluczowych niezbędnych do rozwoju osobistego, aktywności obywatelskiej, zwiększania spójności społecznej i zatrudnialności w społeczeństwie wiedzy.
4. Konkluzje Rady z dnia 25 maja 2007 r. w sprawie spójnych ram wskaźników i poziomów odniesienia na potrzeby monitorowania postępów w realizacji celów lizbońskich w dziedzinie kształcenia i szkolenia ⁽⁴⁾, w których to konkluzjach zaapelowano do Komisji, by kontynuowała opracowywanie wskaźników z zakresu umiejętności językowych.
5. Zalecenie Rady z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie mobilności młodych wolontariuszy w Unii Europejskiej ⁽⁵⁾, w którym to zaleceniu zasugerowano państwom członkowskim, by poszerzały wśród młodzieży świadomość tego, jak ważne są kompetencje międzykulturowe i nauka języków, co pozwoli ograniczyć bariery w transgranicznej mobilności młodych ludzi.
6. Rezolucję Rady z dnia 21 listopada 2008 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz wielojęzyczności ⁽⁶⁾, w której to rezolucji zwrócono się do państw członkowskich, by promowały wielojęzyczność jako sposób pogłębiania spójności społecznej, zacieśniania dialogu międzykulturowego, umacniania struktur europejskich, zwiększania konkurencyjności gospodarczej UE oraz mobilności i zatrudnialności obywateli, a także by promowały języki UE w świecie.
7. Konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020”), w których to konkluzjach jako priorytety na lata 2009–2011 wskazano umożliwienie obywatelom porozumiewania się w dwóch językach poza językiem ojczystym, promowanie nauczania języków obcych – w stosownych przypadkach – w kształceniu i szkoleniu zawodowym oraz w uczeniu się dorosłych, a także umożliwienie migrantom nauki języka kraju przyjmującego ⁽⁷⁾.
8. Wspólne sprawozdanie Rady i Komisji z 2010 r. ⁽⁸⁾ z postępów w realizacji programu prac „Edukacja i szkolenie 2010”, w którym to sprawozdaniu odnotowano, że w ramach kształcenia i szkolenia zawodowego oraz uczenia się dorosłych należy pogłębiać kompetencje kluczowe, a w szczególności większą uwagę poświęcić porozumiewaniu się w językach obcych.
9. Strategię „Europa 2020”, przyjętą przez Radę Europejską w dniu 17 czerwca 2010 r. ⁽⁹⁾, oraz dwie z zapowiadzianych w niej inicjatyw przewodnich: inicjatywę *Program na rzecz nowych umiejętności i zatrudnienia* ⁽¹⁰⁾, w której uznano potencjalną rolę kompetencji językowych w zwiększaniu dynamiki na rynku pracy, oraz inicjatywę *Mobilna młodzież* ⁽¹¹⁾, w której podkreślono, że mobilność będzie możliwa i korzystna dopiero wtedy, gdy wzrosną umiejętności językowe.
10. Zalecenie Rady z dnia 28 czerwca 2011 r. w sprawie promowania mobilności edukacyjnej młodych ludzi ⁽¹²⁾, w którym to zaleceniu potwierdzono, że naukę języków i nabywanie kompetencji międzykulturowych należy zaczynać od wczesnych etapów edukacji, i zachęcono do dobrego jakościowo językowego i kulturowego przygotowywania do mobilności zarówno w ramach kształcenia ogólnego, jak i zawodowego;

PAMIĘTAJĄC O TYM, ŻE:

Rada Europejska na posiedzeniu w Barcelonie w 2002 roku uznała kompetencje językowe za zasadniczy element konkurencyjnej gospodarki opartej na wiedzy. Znajomość języków obcych to umiejętność życiowa potrzebna wszystkim obywatelom UE, by mogli czerpać korzyści ekonomiczne i społeczne ze swobody przemieszczania się w obrębie Unii.

Zapewnienie wszystkim – w tym grupom defaworyzowanym – jak najszerzego dostępu do mobilności oraz zmniejszenie nadal istniejących przeszkód, które tę mobilność utrudniają, to jedno z głównych strategicznych celów polityki UE w dziedzinie kształcenia i szkolenia.

⁽¹⁾ Dok. SN 100/02, pkt 44 tiret drugie, s. 19.

⁽²⁾ Dz.U. C 172 z 25.7.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 311 z 21.12.2007, s. 13.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 319 z 13.12.2008, s. 8.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 320 z 16.12.2008, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 117 z 6.5.2010, s. 1.

⁽⁹⁾ Dok. EUCO 13/10.

⁽¹⁰⁾ Dok. 17066/1/10 REV 1.

⁽¹¹⁾ Dok. 13729/1/10 REV 1.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 199 z 7.7.2011, s. 1.

Swobodne przemieszczanie się pracowników na jednolitym rynku UE może pomóc zmniejszyć rozbieżności między umiejętnościami pracowników a potrzebami rynku pracy, jednak mobilność edukacyjną i zawodową nadal poważnie utrudnia ograniczona znajomość języków obcych;

POTWIERDZAJĄC, ŻE:

Choć odpowiedzialność za organizację systemów kształcenia i szkolenia oraz treść nauczania spoczywa na państwach członkowskich, to współpraca na szczeblu europejskim jest użyteczna w określaniu, jakie kompetencje językowe należy rozwijać oraz jaką metodą i w jakich warunkach najskuteczniej to czynić;

W ZWIĄZKU Z:

Konferencją prezydencji zatytułowaną „Kompetencje językowe podstawą sukcesu zawodowego i społecznego w Europie”, która odbyła się w Warszawie we wrześniu 2011 roku, oraz z konferencją ministrów UE odpowiedzialnych za kształcenie obywateli, która odbyła się w Gdańsku w październiku 2011 roku;

ODNOTOWUJE:

- Prace realizowane przez państwa członkowskie w ramach otwartej metody koordynacji – przy wsparciu Komisji – po to by zwiększyć rolę nauczania języków w podnoszeniu szans młodych ludzi na rynku pracy, na którym znajomość języków obcych może stanowić istotny atut.
- Działania biznesowej platformy na rzecz wielojęzyczności, którą to platformę Komisja utworzyła w celu sprzyjania lepszemu wykorzystywaniu kompetencji językowych do zwiększania konkurencyjności przedsiębiorstw z UE, zwłaszcza małych i średnich.
- Rezultaty prac platformy społeczeństwa obywatelskiego na rzecz wielojęzyczności, które dotyczyły zapewnienia wszystkim możliwości uczenia się języków przez całe życie, po to by zwiększyć włączenie społeczne obywateli ze środowisk defaworyzowanych oraz promować różnorodność językową i dialog międzykulturowy;

Z ZADOWOLENIEM PRZYJMUJE:

- Sporządzone przez Komisję Sprawozdanie z wdrażania rezolucji Rady z dnia 21 listopada 2008 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz wielojęzyczności, w którym to sprawozdaniu wyszczególniono inicjatywy i postępy w promowaniu nauki języków i propagowaniu różnorodności językowej.
- Zaktualizowany w 2011 roku Wykaz wspólnotowych działań w dziedzinie wielojęzyczności, w którym to wykazie przedstawiono działania podjęte przez różne służby Komisji w tej

dzielinie w ciągu ostatnich trzech lat i wyraźnie zaznaczono, że polityka wielojęzyczności zwiększa szanse obywateli UE na rynku pracy i konkurencyjność unijnych przedsiębiorstw.

- Publikację podręcznika strategicznego pt. *Nauka języków na poziomie przedszkolnym – ku efektywności i trwałości*, który pomógł wyeksponować wagę uczenia się języków od bardzo wczesnych lat życia.
- Publikację sprawozdania pt. *Umiejętności komunikacyjne dla rynku pracy*, które to sprawozdanie stanowi wynik prac tematycznej grupy roboczej „Języki w miejscu pracy” w ramach „ET 2020”;

ZGADZA SIĘ, ŻE:

1. Mobilność edukacyjna, czyli transnarodowa mobilność służąca nabywaniu nowej wiedzy oraz nowych umiejętności i kompetencji, to jeden z istotnych sposobów pozwalających obywatelom zyskać większe szanse na zatrudnienie, większą świadomość międzykulturową, większą kreatywność i większe możliwości rozwoju osobistego oraz aktywnie uczestniczyć w życiu społecznym.
2. Dobra znajomość języków obcych jest kompetencją kluczową niezbędną do radzenia sobie we współczesnym świecie oraz funkcjonowania na rynku pracy. Wielojęzyczność to nie tylko element dziedzictwa europejskiego, lecz także szansa na zbudowanie społeczeństwa, które będzie otwarte, pełne szacunku dla różnorodności kulturowej oraz gotowe do współpracy.
3. Zachowanie i rozwijanie – w ramach dostępnych zasobów – europejskich narzędzi i programów sprzyjających nauce języków zarówno w ramach edukacji formalnej, jak i pozaformalnej może odegrać użyteczną rolę w zwiększaniu mobilności edukacyjnej i zawodowej.
4. Powszechne programy nauki języka pomagają rozwijać podstawowe umiejętności komunikacyjne potrzebne w życiu codziennym, tymczasem w zwiększaniu mobilności i szans pracowników na zatrudnienie szczególnie skuteczne mogą być – zarówno w kształceniu ogólnym, jak i kształceniu i szkoleniu zawodowym – metody takie, jak zintegrowane kształcenie przedmiotowo-językowe (CLIL).
5. Aby móc promować zintegrowane kształcenie przedmiotowo-językowe, należy zachęcać nauczycieli i szkoleniowców – zwłaszcza tych, którzy zajmują się kształceniem i szkoleniem zawodowym – do nabywania wysokich kompetencji językowych i umożliwiać im dostęp do dobrej jakości materiałów dydaktycznych.
6. O ile to możliwe i stosowne, należy na wszystkich szczeblach edukacji w ramach procesu uczenia się przez całe życie oferować szerszy wybór języków, w tym języków mniej rozpowszechnionych oraz języków państw sąsiedzkich; szersze informacje i doradztwo na ten temat powinny być także oferowane przez odpowiednie instytucje językowe i kulturalne.

7. Rozwijanie kompetencji językowych u osób, w szczególności dzieci, ze środowisk defaworyzowanych pod względem społeczno-ekonomicznym, ze środowisk migracyjnych lub ze środowisk romskich oraz u osób o specjalnych potrzebach edukacyjnych może pomóc zwiększyć włączenie społeczne i przyczynić się do przyszłego rozwoju zawodowego takich osób.
8. Wysoka jakość nauczania i uczenia się języków – na przykład języków specjalistycznych przydatnych w pracy – jest niezbędna do umiędzynarodowienia instytucji szkolnictwa wyższego i do zwiększenia szans absolwentów na zatrudnienie.
9. Ze względu na obecne tendencje demograficzne i potrzebę zapewnienia równych szans rosnącej liczbie starszych obywateli UE, ważne jest także to, by oferta nauki języków była skierowana do osób w każdym wieku, w tym do seniorów;
7. Promowały środki mające pomóc zarówno dzieciom, jak i dorosłym ze środowisk migracyjnych lub romskich nauczyć się oficjalnego języka (lub oficjalnych języków) kraju przyjmującego oraz języka nauczania – jeżeli jest to inny język. Ponadto zastanowiły się nad sposobami umożliwienia dzieciom z tych środowisk zachowania i rozwijania języka ojczystego.
8. Zastanowiły się nad możliwością uznawania i walidacji kompetencji dzieci i dorosłych ze środowisk migracyjnych w zakresie języka ojczystego.
9. Zachęcały szkoły oraz instytucje kształcenia zawodowego i szkolnictwa wyższego, by przyjęły zintegrowane podejście do nauczania i uczenia się języków.
10. Promowały dialog pomiędzy środowiskiem edukacji a światem pracy, w większym stopniu uwzględniając potrzeby językowe rynku pracy, zapewniając regularne doradztwo uczniom i studentom w trakcie pobierania przez nich nauki oraz wspierając naukę języków w miejscu pracy.

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY:

1. Dołożyły starań, by osiągnąć cel barceloński, na przykład zwiększając ofertę nauki języków obcych oraz podnosząc jej jakość i adekwatność w kształceniu ogólnym, kształceniu i szkoleniu zawodowym oraz szkolnictwie wyższym, a także w kontekście uczenia się przez całe życie.
2. Uznały, że ocena efektów nauczania i uczenia się języków jest ważnym aspektem procesu zapewniania jakości.
3. Podniosły poziom kształcenia i doskonalenia nauczycieli języków oraz językowego przygotowania nauczycieli innych przedmiotów oraz zwiększyły i ułatwiły mobilność tych osób, eliminując w miarę możliwości przeszkody administracyjne.
4. Zachęcały do nowatorskich form współpracy europejskiej, do eksperymentowania oraz do przyjmowania nowych podejść w nauczaniu i nauce języków, np. zintegrowanego kształcenia przedmiotowo-językowego (w tym w szkołach dwujęzycznych), do mobilności związanej z imersją językową oraz – w stosownych przypadkach – do powszechniejszego wykorzystywania technologii informacyjno-komunikacyjnych także w warunkach kreatywnego uczenia się języków.
5. O ile to możliwe i stosowne, poszerzały ofertę językową w ramach kształcenia i szkolenia, promując nauczanie języków mniej używanych oraz języków państw sąsiedzkich (zwłaszcza w regionach przygranicznych), po to by ułatwiać kontakty kulturalne, społeczne i gospodarcze.
6. W stosownych przypadkach rozważyły uwzględnienie w programach nauczania języka także aspektów kulturowych, które stanowią ważny element ewentualnej przyszłej mobilności edukacyjnej i zawodowej.

11. Zbadały możliwość tworzenia partnerstw publiczno-prywatnych, które pozwalałyby zdobywać umiejętności językowe dostosowane do potrzeb rynku pracy, zwłaszcza w ramach przygotowań do mobilności i staży zawodowych za granicą.
12. Zachęcały do promowania inicjatyw z zakresu nauki języków oraz otoczenia sprzyjającego takiej nauce;

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY:

1. Wspierała działania państw członkowskich w dziedzinie nauczania i uczenia się języków, w pełni korzystając z programów UE oraz europejskich narzędzi z dziedziny kształcenia i szkolenia.
2. Rozszerzyła prace nad polityką językową rozpoczętą w pierwszym cyklu roboczym „ET 2020” na forum grupy tematycznej do spraw wczesnego nauczania języków obcych, tak by polityka ta objęła także inne poziomy kształcenia (podstawowy, średni itp.), a jednocześnie miała specjalny wzgląd na kształcenie i szkolenie zawodowe oraz uczenie się dorosłych.
3. Rozważyła przedłożenie – na podstawie wyników europejskiego badania kompetencji językowych, które to wyniki mają zostać opublikowane w roku 2012, oraz w ramach dostępnych zasobów – propozycji ewentualnego poziomu odniesienia w dziedzinie kompetencji językowych z myślą o stałym postępie w nauczaniu języków.
4. Zainicjowała i rozpowszechniła ogólnoeuropejskie studia i badania nad metodyką i narzędziami nauczania języków – uwzględniając aspekty jakościowe oraz unikając nakładania dodatkowych obciążeń i kosztów administracyjnych – oraz udostępniła wyniki praktykom i osobom odpowiedzialnym za kształtowanie polityki na szczeblu krajowym.

5. Wspierała i ułatwiała wymianę informacji o dostępnych zasobach służących nauce języków oraz zachęcała państwa członkowskie do praktycznego stosowania wytycznych i narzędzi opracowanych w ramach polityki językowej UE.
6. Nadal wspierała biznesową platformę na rzecz wielojęzyczności oraz inne tego typu inicjatywy zainteresowanych stron;

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, BY:

1. Wspierały mobilność służącą uczeniu się języków, aby pomóc uczącym się pokonywać początkowe bariery językowe i motywować ich do nabywania kompetencji w co najmniej dwóch językach obcych.
2. Wymieniały się doświadczeniami i sprawdzonymi rozwiązaniami, by poprawić skuteczność kształcenia językowego polegającą na wyposażaniu młodych ludzi w stosowny zestaw kompetencji językowych i w zdolność do dalszego nabywania nowych umiejętności zgodnie z przyszłymi potrzebami i zainteresowaniami – promując języki poprzez istniejące i przyszłe platformy i sieci dla nauczycieli i szkoleniowców.
3. Zwróciły uwagę na potrzebę zapewniania specjalnych treści językowych do celów zawodowych – zwłaszcza w kształceniu i szkoleniu zawodowym oraz w szkolnictwie wyższym – po to by zwiększyć mobilność i szanse uczących się na zatrudnienie.
4. Dalej rozwijały – działając w ramach dostępnych zasobów i ograniczając do minimum obciążenia administracyjne – narzędzia pozwalające monitorować postępy w dziedzinie uczenia się języków i gromadziły zarówno dane ilościowe, jak i jakościowe, dzięki czemu można będzie określić najskuteczniejsze wzorce działań i obszary wymagające ulepszeń.
5. Zbadały – uwzględniając już istniejące sprawdzone rozwiązania – możliwość szerszego uznawania

i walidowania kompetencji językowych nabytych w drodze edukacji pozaformalnej i nieformalnej.

6. Rozważyły możliwość skorzystania z utworzonego przez Radę Europy Europejskiego Systemu Opisu Kształcenia Językowego (CEFR), po to by:

— działać na rzecz ściślejszego powiązania CEFR z krajowymi i europejskimi ramami kwalifikacji,

— poszerzyć możliwość certyfikowania – na zakończenie kształcenia obowiązkowego i studiów wyższych – kompetencji językowych nabytych przez uczniów i studentów.

7. Powiązały z CEFR te kwalifikacje uzyskiwane w ramach kształcenia i szkolenia zawodowego, które obejmują znajomość języków, a jednocześnie właściwie korzystały z zasobów i doświadczenia wszystkich stosownych instytucji europejskich i zainteresowanych stron w Europie, w szczególności Rady Europy i Europejskiego Centrum Języków Nowożytnych.
8. Poprzez programy UE na rzecz kształcenia, szkolenia i młodzieży dalej wspierały współpracę instytucji edukacyjnych oraz programy wymian uczniowskich i studenckich – także w ramach kształcenia i szkolenia zawodowego – aby pomóc w doskonaleniu kompetencji językowych.
9. W stosownym przypadku wspierały – zarówno na szczeblu krajowym, jak i poprzez współpracę europejską – opracowywanie materiałów służących do nauczania i uczenia się języków rzadziej nauczanych.
10. Bez uszczerbku dla zbliżających się negocjacji rozważyły możliwość, by w kolejnych edycjach programów UE z dziedziny kształcenia i szkolenia uczenie się języków stało się jednym z obszarów priorytetowych.

Konkluzje Rady na temat poziomu odniesienia w dziedzinie mobilności edukacyjnej

(2011/C 372/08)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

MAJĄC NA UWADZE

- Rezolucję Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 14 grudnia 2000 r. w sprawie planu działań na rzecz mobilności ⁽¹⁾.
- Zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 lipca 2001 r. w sprawie mobilności studentów, osób odbywających kształcenie, wolontariuszy, nauczycieli i szkoleniowców na obszarze Wspólnoty ⁽²⁾.
- Zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie mobilności transnarodowej we Wspólnocie w celach edukacji i szkolenia: europejska karta na rzecz jakości mobilności ⁽³⁾.
- Konkluzje Rady z 25 maja 2007 r. w sprawie spójnych ram wskaźników i poziomów odniesienia na potrzeby monitorowania postępów w realizacji celów lizbońskich w dziedzinie kształcenia i szkolenia ⁽⁴⁾.
- Zalecenie Rady z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie mobilności młodych wolontariuszy w Unii Europejskiej ⁽⁵⁾.
- Konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 21 listopada 2008 r. w sprawie mobilności młodzieży ⁽⁶⁾.
- Konkluzje Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia („ET 2020”) ⁽⁷⁾.
- Rezolucję Rady z dnia 27 listopada 2009 r. w sprawie odnowionych ram europejskiej współpracy na rzecz młodzieży (2010–2018) ⁽⁸⁾.
- Konkluzje Rady z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie strategii „Europa 2020” ⁽⁹⁾.
- Konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 18 listopada 2010 r. w sprawie priorytetów ściślejszej europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego w latach 2011–2020 ⁽¹⁰⁾.
- Konkluzje Rady z dnia 19 listopada 2010 r. w sprawie inicjatywy „Mobilna młodzież” – zintegrowane podejście będące odpowiedzią na wyzwania stojące przed młodymi ludźmi ⁽¹¹⁾.
- Konkluzje Rady z dnia 14 lutego 2011 r. w sprawie roli kształcenia i szkolenia w realizacji strategii „Europa 2020” ⁽¹²⁾.
- Zalecenie Rady z dnia 28 czerwca 2011 r. pt. „Mobilna młodzież – promowanie mobilności edukacyjnej młodych ludzi” ⁽¹³⁾.
- Konkluzje Rady z dnia 28 listopada 2011 r. w sprawie wschodniego wymiaru zaangażowania młodzieży i jej mobilności.
- Sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 7 lipca 2011 r. pt. „Śródkresowy przegląd programu *Uczenie się przez całe życie*” ⁽¹⁴⁾.

ORAZ W ŚWIETLE

Wyników konferencji, którą prezydencja zorganizowała w Sopocie w dniach 17–19 października 2011 r. i która była poświęcona mobilności edukacyjnej; i

PAMIĘTAJĄC, ŻE

Powszechnie uważa się, iż mobilność edukacyjna zwiększa szanse młodych ludzi na zatrudnienie, ponieważ pozwala im nabyć kluczowych umiejętności i kompetencji: przede wszystkim kompetencji językowych i wiedzy międzykulturowej, ale także umiejętności społecznych i obywatelskich, zdolności przedsiębiorczych, umiejętności rozwiązywania problemów oraz – ogólnie – kreatywności. Mobilność edukacyjna stanowi nie tylko cenne doświadczenie dla zaangażowanych w nią osób, lecz także może pomóc poprawić ogólną jakość edukacji, głównie dzięki ściślejszej współpracy instytucji edukacyjnych. Ponadto mobilność edukacyjna sprzyja rozwijaniu poczucia tożsamości europejskiej i obywatelstwa europejskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 371 z 23.12.2000, s. 4.⁽²⁾ Dz.U. L 215 z 9.8.2001, s. 3.⁽³⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 5.⁽⁴⁾ Dz.U. C 311 z 21.12.2007, s. 13.⁽⁵⁾ Dz.U. C 319 z 13.12.2008, s. 8.⁽⁶⁾ Dz.U. C 320 z 16.12.2008, s. 6.⁽⁷⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.⁽⁸⁾ Dz.U. C 311 z 19.12.2009, s. 1.⁽⁹⁾ Dok. 7586/10.⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 324 z 1.12.2010, s. 5.⁽¹¹⁾ Dz.U. C 326 z 3.12.2010, s. 9.⁽¹²⁾ Dz.U. C 70 z 4.3.2011, s. 1.⁽¹³⁾ Dz.U. C 199 z 7.7.2011, s. 1.⁽¹⁴⁾ Dok. 12668/11.

Dlatego jednym z najważniejszych strategicznych celów polityki UE w dziedzinie kształcenia i szkolenia jest zapewnienie wszystkim, w tym grupom defaworyzowanym, jak najszerzego dostępu do mobilności oraz ograniczenie istniejących barier, które mobilność tę utrudniają;

ODNOTOWUJE

- Fakt, że w zaleceniu z 2006 roku w sprawie europejskiej karty na rzecz jakości mobilności Rada zwróciła się do Komisji, by w ścisłej współpracy ze stosownymi organami ulepszyła lub opracowała – w podziale na płeć – dane statystyczne o mobilności edukacyjnej i szkoleniowej ⁽¹⁵⁾.
- Sprawozdanie forum ekspertów wysokiego szczebla ds. mobilności z czerwca 2008 roku i zawartą tam propozycję, by zapewnić możliwość mobilności edukacyjnej wszystkim młodym ludziom w Europie.
- Cel w zakresie mobilności edukacyjnej w szkolnictwie wyższym ustanowiony w ramach procesu bolońskiego w Leuven/Louvain-la-Neuve – w kwietniu 2009 roku.
- Zieloną księgę Komisji z lipca 2009 roku pt. „Promowanie mobilności edukacyjnej młodych ludzi” ⁽¹⁶⁾.
- Komunikat brujijski z grudnia 2010 roku oraz konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie priorytetów ściślejszej europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego w latach 2011–2020 ⁽¹⁷⁾, w których to dokumentach stwierdzono, że do roku 2020 europejskie systemy kształcenia i szkolenia zawodowego powinny w znacznie większym stopniu umożliwiać mobilność transnarodową.
- Dokument roboczy służb Komisji z dnia 24 maja 2011 roku w sprawie prac nad poziomem odniesienia w dziedzinie edukacji na rzecz zatrudnialności oraz nad poziomem odniesienia w dziedzinie mobilności edukacyjnej ⁽¹⁸⁾.
- Konkluzje Rady z 28–29 listopada 2011 r. w sprawie kompetencji językowych pozwalających zwiększać mobilność;

STWIERDZA, ŻE

- Mobilność edukacyjna pomaga w rozwoju osobistym i zawodowym młodych ludzi oraz zwiększa konkurencyjność i szanse na zatrudnienie, czego dowiodły nie tylko programy UE dotyczące kształcenia, szkolenia i młodzieży, lecz także szereg międzynarodowych badań jakościowych nad tego rodzaju mobilnością.

- Europejski poziom odniesienia ⁽¹⁹⁾ w dziedzinie mobilności edukacyjnej, uzupełniony stosownymi wskaźnikami ⁽²⁰⁾, pomoże skłonić państwa członkowskie do realizacji uzgodnionego ⁽²¹⁾ już celu, którym jest większa mobilność, i pozwoli monitorować postępy w tej dziedzinie; pomoże też szukać przykładów sprawdzonych rozwiązań oraz wspierać rozwijanie inicjatyw z zakresu partnerskiego uczenia się.

- Gromadzenie danych w celu pomiaru postępów w dążeniu do europejskiego poziomu odniesienia w dziedzinie mobilności edukacyjnej, powinno się odbywać w ramach dostępnych zasobów.

- Aby wziąć pod uwagę różne otoczenia edukacyjne, należy w ramach przedmiotowego poziomu odniesienia wyodrębnić dwa główne obszary: szkolnictwo wyższe oraz kształcenie i szkolenie zawodowe.

- Ważne jest także, by poziomowi odniesienia towarzyszył wskaźnik obejmujący wszystkie rodzaje mobilności edukacyjnej podejmowanej przez młodzież, w tym mobilność w kontekście formalnym i pozaformalnym;

ZWRACA SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH,

uwzględniając zróżnicowaną sytuację panującą w każdym z nich, by:

- (1) Przyjęły zarówno na szczeblu krajowym, jak i na szczeblu europejskim – uwzględniając treść zalecenia Rady z dnia 28 czerwca 2011 r. w sprawie promowania mobilności edukacyjnej młodych ludzi – środki pozwalające zwiększać mobilność edukacyjną oraz osiągnąć europejski poziom odniesienia, o którym mowa w załączniku.
- (2) Korzystając z dostępnych źródeł i narzędzi oraz ograniczając do minimum obciążenia i koszty administracyjne, usprawniły gromadzenie danych o mobilności edukacyjnej w szkolnictwie wyższym w ramach wszystkich jego cykli, danych o mobilności edukacyjnej w kształceniu i szkoleniu zawodowym oraz danych o mobilności edukacyjnej młodych ludzi ogółem – tak by można było zmierzyć postępy w dążeniu do europejskiego poziomu odniesienia, o którym mowa w załączniku, oraz zmierzyć wskaźnik, o którym mowa w załączniku.
- (3) Promowały wdrażanie i wykorzystywanie programów UE oraz narzędzi stworzonych do wspierania mobilności edukacyjnej i uczenia się przez całe życie, np. Europass, Youthpass, EQF, ECTS oraz ECVET;

⁽¹⁹⁾ Jak stwierdzono w strategicznych ramach europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia z 2009 roku, jest to poziom referencyjny wyznaczający średni europejski wynik; nie należy go uznawać za konkretny cel, do którego miałyby dążyć każde z państw, ale raczej za cel zbiorowy, do osiągnięcia którego państwa członkowskie miałyby się przyczynić (Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 7).

⁽²⁰⁾ Wskaźniki te zostaną ustanowione w ramach europejskiego systemu statystycznego.

⁽²¹⁾ Zob. konkluzje Rady z listopada 2008 roku w sprawie mobilności młodzieży (zob. przypis 6).

⁽¹⁵⁾ Zob. przypis 3.

⁽¹⁶⁾ COM (2009) 329 wersja ostateczna.

⁽¹⁷⁾ Zob. przypis 10.

⁽¹⁸⁾ Dok. 10697/11 – SEC(2011) 670 wersja ostateczna.

ZWRACA SIĘ DO KOMISJI, BY

- (1) Współpracowała z państwami członkowskimi i wspierała je, zwłaszcza z pomocą Eurostatu, aby w okresie do roku 2020 zwiększyć dostępność stosownych wskaźników i danych statystycznych. Przy tej okazji należy jak najlepiej wykorzystać dostępne dane statystyczne i badania gospodarstw domowych, po to by ograniczyć do minimum obciążenia i koszty administracyjne.
- (2) Weryfikowała, zwłaszcza za pomocą regularnych sprawozdań z postępów prac, stopień realizacji celów z zakresu mobilności ustalonych w kontekście ram współpracy „ET 2020”.
- (3) Do końca roku 2015 przedstawiła Radzie stosowne sprawozdanie, tak by można było zweryfikować i w razie potrzeby zmodyfikować europejski poziom odniesienia w dziedzinie mobilności edukacyjnej, o którym mowa w załączniku;

ZWRACA SIĘ TAKŻE DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY PRZY WSPARCIU KOMISJI

- (1) Monitorowały – zarówno na szczeblu krajowym, jak i europejskim – postępy i wyniki w dziedzinie transgranicznej mobilności edukacyjnej, m.in. by gromadziły dobre jakościowo przykłady sprawdzonych rozwiązań, dzięki którym można będzie kształtować politykę opartą na danych.

- (2) Jeżeli chodzi o mobilność w szkolnictwie wyższym – działając w ramach dostępnych zasobów i w ścisłej synergii z procesem bolońskim, sprawniej gromadziły dane ze źródeł administracyjnych i innych (zwłaszcza odnośnie do momentu kończenia studiów) o mobilności studentów w ramach wszystkich cykli – w tym o *credit mobility* oraz *degree mobility* – tak by mierzyć postępy w dążeniu do poziomu odniesienia w dziedzinie mobilności, o którym mowa w załączniku (część I – 1).
- (3) Jeżeli chodzi o mobilność w kształceniu i szkoleniu zawodowym – jak najlepiej wykorzystwały dostępne badania gospodarstw domowych, by zgromadzić dane o mobilności edukacyjnej niezbędne do pomiaru poziomu odniesienia, o którym mowa w załączniku (część I – 2).
- (4) Jeżeli chodzi o mobilność edukacyjną młodych ludzi ogółem – jak najlepiej wykorzystwały badania gospodarstw domowych, by zgromadzić dane potrzebne do opracowania wskaźnika ogólnej mobilności edukacyjnej w kontekście formalnym i pozaformalnym – w tym danych w zakresie mobilności pozaformalnej – i dzięki temu uzupełnić zestaw wskaźników UE dotyczących młodzieży⁽²²⁾ oraz ewentualnie rozszerzyć w przyszłości poziom odniesienia w dziedzinie mobilności edukacyjnej o mobilność młodych ludzi ogółem (część II załącznika).
- (5) Zbadały możliwość wykorzystania dostępnych badań dotyczących nauczycieli wszystkich szczebli, aby opracować wskaźniki w dziedzinie mobilności nauczycieli i ewentualnie rozszerzyć w przyszłości poziom odniesienia w dziedzinie mobilności edukacyjnej o mobilność nauczycieli⁽²³⁾.

⁽²²⁾ Dok. 8320/11 – SEC(2011) 401 wersja ostateczna.

⁽²³⁾ Zgodnie z sugestią zawartą w strategicznych ramach europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia z 2009 roku (zob. przypis 7).

ZAŁĄCZNIK

POZIOM REFERENCYJNY WYZNACZAJĄCY ŚREDNI EUROPEJSKI WYNIK

(europejski poziom odniesienia)

W DZIEDZINIE MOBILNOŚCI EDUKACYJNEJ

Chcąc monitorować postępy prac, identyfikować wyzwania oraz pomóc w kształtowaniu polityki opartej na danych, państwa członkowskie uzgodniły w 2009 roku, że celom nakreślonym w konkluzjach Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia ⁽¹⁾ powinny towarzyszyć poziomy referencyjne wyznaczające średni europejski wynik (europejskie poziomy odniesienia). Osiągnięto wówczas porozumienie co do pięciu europejskich poziomów odniesienia i zwrócono się do Komisji, by przedłożyła propozycje dalszych takich poziomów, m.in. w dziedzinie mobilności edukacyjnej.

Przeanalizowawszy propozycje zawarte w dokumencie roboczym służb Komisji z dnia 24 maja 2011 r. ⁽²⁾, państwa członkowskie porozumiały się obecnie co do poziomu odniesienia w dziedzinie mobilności edukacyjnej, wyodrębniając dwa główne obszary: szkolnictwo wyższe oraz kształcenie i szkolenie zawodowe (I-VET).

Europejski poziom odniesienia w dziedzinie mobilności edukacyjnej w dwóch wspomnianych obszarach jest uzupełnieniem poziomów przyjętych w maju 2009 roku. Poziomy takie powinny się opierać wyłącznie na porównywalnych danych i uwzględniać odmienną sytuację w poszczególnych państwach członkowskich. Nie należy ich postrzegać jako konkretnych, wymiernych celów, które każde z państw musi osiągnąć do roku 2020. Państwa członkowskie są raczej proszone o rozważenie – na podstawie krajowych priorytetów i zmieniającej się sytuacji gospodarczej – w jaki sposób i w jakim stopniu mogą za pomocą krajowych działań pomóc we wspólnym osiągnięciu europejskiego poziomu odniesienia w obszarach nakreślonych poniżej.

Należy ponadto opracować wskaźnik mobilności edukacyjnej młodych ludzi ogółem – zarówno w kontekście formalnym, jak i pozaformalnym – tak by można było w przyszłości rozszerzyć wskaźnik w dziedzinie mobilności edukacyjnej o mobilność edukacyjną młodych ludzi we wszystkich kontekstach.

Mobilność edukacyjna to mobilność fizyczna obejmująca cały świat.

1. WSKAŹNIK W DZIEDZINIE MOBILNOŚCI EDUKACYJNEJ**1. Mobilność edukacyjna w szkolnictwie wyższym**

W celu zwiększenia mobilności edukacyjnej studentów:

Do roku 2020 średnio co najmniej 20 % osób kończących studia wyższe w UE powinno mieć za sobą okres nauki lub szkolenia za granicą związany ze studiami wyższymi (w tym praktyki zawodowe), odpowiadający co najmniej 15 punktom ECTS lub trwający co najmniej trzy miesiące.

Mierząc krajowy poziom mobilności, można uwzględnić także okresy krótsze, o ile dane państwo członkowskie uznaje je w kontekście dobrych jakościowo programów mobilności i rejestruje osobno.

Aby zapewnić jakość oraz zbieżność z procesem bolońskim, państwa członkowskie i Komisja są proszone o współpracę ze stosownymi forami bolońskimi, by ustalić zharmonizowane progi odnośnie do liczby punktów ECTS i do minimalnego okresu nauki.

Zachęca się państwa członkowskie do zadbania o pełne uznawanie okresów nauki za granicą.

2. Mobilność edukacyjna w kształceniu i szkoleniu zawodowym (I-VET)

W celu zwiększenia mobilności edukacyjnej osób odbywających kształcenie i szkolenie zawodowe (I-VET):

Do roku 2020 średnio co najmniej 6 % osób w UE w przedziale wiekowym 18–34 lata posiadających kwalifikacje w zakresie kształcenia i szkolenia zawodowego (I-VET) powinno mieć za sobą okres nauki lub szkolenia za granicą związany z kształceniem i szkoleniem zawodowym (w tym z praktykami zawodowymi), trwający co najmniej dwa tygodnie ⁽³⁾ lub mniej, jeżeli jest poświadczony dokumentem Europass.

⁽¹⁾ Zob. przypis 7.

⁽²⁾ Dok. 10697/11.

⁽³⁾ = 10 dni roboczych.

Aby zapewnić jakość, zachęca się państwa członkowskie do stosowania odpowiednich narzędzi, takich jak Europass oraz systemy ECVET i EQAVET.

Niniejszy poziom odniesienia – w tym jego definicję i wartość docelową – należy w razie potrzeby do końca roku 2015 zweryfikować/zmodyfikować.

II. WSKAŹNIK W DZIEDZINIE MOBILNOŚCI EDUKACYJNEJ MŁODYCH LUDZI OGÓŁEM

Jest to ogólny wskaźnik w dziedzinie mobilności edukacyjnej, który pozwala rejestrować dowolny rodzaj uczenia się młodzieży za granicą. Uwzględnia on mobilność edukacyjną o dowolnym czasie trwania w ramach formalnych systemów kształcenia i szkolenia wszystkich szczebli oraz mobilność edukacyjną w kontekstach pozaformalnych, np. w formie wymian młodzieżowych czy wolontariatu.

Konkluzje Rady w sprawie modernizacji szkolnictwa wyższego

(2011/C 372/09)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

MAJĄC NA UWADZE, CO NASTĘPUJE:

1. Systemy szkolnictwa wyższego odgrywają kluczową rolę w tworzeniu wiedzy, która leży u podstaw rozwoju ludzi i społeczeństw, oraz w propagowaniu aktywności obywatelskiej.
2. W strategii „Europa 2020” na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu – przyjętej w czerwcu 2010 r.⁽¹⁾ – jako konkretny cel wyznaczono podniesienie poziomu wykształcenia; miałyby to nastąpić zwłaszcza dzięki zwiększeniu do roku 2020 do co najmniej 40 % odsetka młodych osób z wykształceniem wyższym lub równoważnym.
3. Deklaracja bolońska z dnia 19 czerwca 1999 r. dała początek procesowi międzyrządowemu – aktywnie wspieranemu przez Unię Europejską – który miał służyć utworzeniu europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego; ministrowie odpowiedzialni za szkolnictwo wyższe w państwach uczestniczących w procesie bolońskim, którzy spotkali się w Leuven i Louvain-la-Neuve w dniach 28 i 29 kwietnia 2009 r., zaapelowali do instytucji szkolnictwa wyższego⁽²⁾ o dalsze modernizowanie działalności w okresie do roku 2020.
4. W dyrektywie Rady 2004/114/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. określono warunki i zasady przyjmowania obywateli państw trzecich na terytorium państw członkowskich na okres przekraczający trzy miesiące w celu odbycia studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, bezpłatnym stażu lub wolontariacie⁽³⁾.
5. W dyrektywie Rady 2005/71/WE z dnia 12 października 2005 r. określono warunki przyjmowania naukowców z państw trzecich w państwach członkowskich na okres dłuższy niż trzy miesiące w celu prowadzenia projektu badawczego na podstawie umów o przyjęciu z instytucją badawczą⁽⁴⁾.
6. W rezolucji Rady z dnia 23 listopada 2007 r. w sprawie unowocześniania szkół wyższych, by zwiększyć konkurencyjność Europy w światowej gospodarce opartej na wiedzy⁽⁵⁾, zwrócono się do państw członkowskich o to, by propagowały międzynarodowy wymiar instytucji szkolnictwa wyższego przez zachęcanie do zapewniania jakości na drodze niezależnych ocen szkół wyższych i ocen wzajemnych, zwiększanie mobilności, propagowanie nadawania wspólnych i podwójnych tytułów i stopni oraz ułatwianie uznawania kwalifikacji i okresów studiów.
7. W konkluzjach Rady z dnia 12 maja 2009 r. w sprawie strategicznych ram europejskiej współpracy w dziedzinie kształcenia i szkolenia⁽⁶⁾ stwierdzono, że z myślą o wsparciu państw członkowskich w unowocześnianiu szkolnictwa wyższego i rozwijaniu europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego należy dążyć do ścisłej synergii działań z działaniami podejmowanymi w ramach procesu bolońskiego, zwłaszcza jeżeli chodzi o instrumenty służące zapewnianiu jakości, uznawaniu efektów uczenia się, a także mobilności i przejrzystości.
8. W konkluzjach Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 26 listopada 2009 r. w sprawie rozwijania roli edukacji w dobrze funkcjonującym trójkącie wiedzy⁽⁷⁾ stwierdzono potrzebę dalszego reformowania kierowniczych i finansowych struktur szkół wyższych, tak by dać tym szkołom więcej autonomii i odpowiedzialności, a tym samym pozwolić im na większą dywersyfikację dochodów i skuteczniejszą współpracę ze światem biznesu oraz przygotować je do uczestnictwa w trójkącie wiedzy w skali globalnej.
9. W konkluzjach Rady z dnia 11 maja 2010 r. w sprawie międzynarodowego wymiaru szkolnictwa wyższego⁽⁸⁾ wezwano Komisję do opracowania strategii UE na rzecz międzynarodowego wymiaru szkolnictwa wyższego, która sprawi, że istniejące unijne i krajowe inicjatywy w dziedzinie współpracy międzynarodowej staną się bardziej spójne i będą lepiej się uzupełniać, i która nadal będzie propagować w ramach działań zewnętrznych UE atrakcyjność europejskiego szkolnictwa wyższego oraz europejskich badań i innowacji.
10. W konkluzjach Rady z dnia 7 czerwca 2010 r. w sprawie „Nowych umiejętności w nowych miejscach pracy: dalsze działania”⁽⁹⁾ podkreślono konieczność promowania wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz wspierania ludzi w każdym wieku – przez wyposażanie ich w odpowiednie umiejętności i kompetencje – w przewidywaniu zmian i radzeniu sobie z nimi.
11. W konkluzjach Rady z dnia 19 listopada 2010 r. w sprawie inicjatywy *Mobilna młodzież*⁽¹⁰⁾ wezwano do wysiłków na rzecz podniesienia jakości i atrakcyjności edukacji na wszystkich szczeblach, w szczególności na szczeblu szkolnictwa wyższego.

⁽¹⁾ Dok. EUCO 13/10.⁽²⁾ Aby uwzględnić różnorodność nazewnictwa oraz krajowe tradycje i praktyki, terminem tym objęto wszystkie instytucje szkolnictwa wyższego, w tym uniwersytety, wyższe szkoły nauk stosowanych, instytuty technologiczne, „grandes écoles”, szkoły biznesu, wyższe szkoły inżynierskie, „instituts universitaires de technologie”, kolegia, wyższe szkoły zawodowe, politechniki, akademie itp.⁽³⁾ Dz.U. L 375 z 23.12.2004, s. 12.⁽⁴⁾ Dz.U. L 289 z 3.11.2005, s. 15.⁽⁵⁾ Dok. 16096/1/07 REV 1.⁽⁶⁾ Dz.U. C 119 z 28.5.2009, s. 2.⁽⁷⁾ Dz.U. C 302 z 12.12.2009, s. 3.⁽⁸⁾ Dz.U. C 135 z 26.5.2010, s. 12.⁽⁹⁾ Dok. 10841/10.⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 326 z 3.12.2010, s. 9.

12. W konkluzjach Rady z dnia 26 listopada 2010 r. w sprawie „Unii innowacji”⁽¹⁾ zaznaczono, że należy priorytetowo potraktować inwestycje w kształcenie, szkolenie i badania naukowe oraz w pełni wykorzystywać kapitał intelektualny Europy, by zapewnić długoterminową konkurencyjność i długoterminowy wzrost gospodarczy.
13. W konkluzjach z dnia 4 lutego 2011 r. Rada Europejska zaapelowała o zastosowanie strategicznego, zintegrowanego podejścia służącego pobudzaniu innowacji oraz pełnemu wykorzystaniu kapitału intelektualnego Europy z korzyścią dla obywateli, przedsiębiorstw – zwłaszcza małych i średnich – oraz naukowców⁽²⁾.
14. W konkluzjach Rady z dnia 14 lutego 2011 r. w sprawie roli kształcenia i szkolenia w realizacji strategii „Europa 2020”⁽³⁾ zaznaczono, że instytucje szkolnictwa wyższego powinny starać się podnosić jakość i adekwatność oferowanych zajęć, i dzięki temu skłaniać szersze obywateli do podejmowania studiów wyższych, oraz że należy promować ściślejszą współpracę między instytucjami szkolnictwa wyższego, ośrodkami badawczymi i przedsiębiorstwami, po to by wzmocnić trójkąt wiedzy, czyli podstawę bardziej innowacyjnej i kreatywnej gospodarki.
15. W konkluzjach Rady z dnia 19 maja 2011 r. w sprawie unijnych ram dotyczących krajowych strategii integracji Romów do 2020 r.⁽⁴⁾ zachęcono państwa członkowskie do określania celów (lub do dalszych prac nad nimi), które mogłyby się skupić na zapewnieniu w praktyce równego dostępu do kształcenia o dobrej jakości – w tym w ramach szkolnictwa wyższego.
16. W konkluzjach Rady z dnia 31 maja 2011 r. w sprawie rozwoju europejskiej przestrzeni badawczej (EPB) za pomocą grup ds. EPB⁽⁵⁾ odnotowano, że znaczne postępy w tworzeniu europejskiej przestrzeni badawczej powinny skutkować dalszym stosowaniem wszechstronnego i strategicznego podejścia, tak by w pełni wykorzystać kapitał intelektualny Europy.
17. W zaleceniu Rady z dnia 28 czerwca 2011 r. pt. *Mobilna młodzież* – promowanie mobilności edukacyjnej młodych ludzi⁽⁶⁾ stwierdzono, że mobilność edukacyjna może sprawić, iż systemy kształcenia i szkolenia oraz odpowiedzialne za nie instytucje staną się bardziej otwarte, europejskie i międzynarodowe, dostępne i wydajne. Może ona także zwiększyć konkurencyjność Europy, pomagając w budowaniu społeczeństwa intensywnie korzystającego z wiedzy.
18. W konkluzjach Rady z dnia 28 listopada 2011 r. na temat poziomu odniesienia w dziedzinie mobilności edukacyjnej dąży się do zwiększenia mobilności edukacyjnej studentów

i do określenia ilościowych i jakościowych progów pozwalających mierzyć okresy nauki i szkolenia za granicą związane ze studiami wyższymi.

19. Unia Europejska ma długą tradycję współpracy z państwami trzecimi na podstawie polityk i instrumentów, w których obecnie coraz większą rolę odgrywa szkolnictwo wyższe. Współpraca w dziedzinie szkolnictwa wyższego ma istotne znaczenie również w przypadku ram współpracy wielostronnej, takich jak Partnerstwo Wschodnie, Unia dla Śródziemnomorza czy Wymiar Północny, oraz w przypadku współpracy z państwami Bałkanów Zachodnich;

W ŚWIETLE

1. Zorganizowanej w Sopocie w dniu 20 lipca 2011 r. pierwszej konferencji ministerialnej poświęconej europejskiej przestrzeni badawczej *Intellectual Capital – Creative Impact*, na której to konferencji podkreślono, że uniwersytety są w zglobalizowanym świecie źródłem wiedzy i innowacyjnego myślenia, w szczególności w strategicznych obszarach badań koncentrujących się na współczesnych wyzwaniach.
2. Konferencji *Modernisation of Higher Education* (Modernizacja szkolnictwa wyższego), zorganizowanej przez prezydencję w dniach 24–25 października 2011 r. w Sopocie, na której to konferencji podkreślono konieczność zmodernizowania systemów szkolnictwa wyższego, w szczególności w świetle obecnych wyzwań, takich jak globalna konkurencja i ogólnoswiatowe trendy demograficzne;

Z ZADOWOLENIEM PRZYJMUJE

Komunikat Komisji z dnia 20 września 2011 r. do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. *Działania na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia – plan modernizacji europejskich systemów szkolnictwa wyższego*⁽⁷⁾.

STWIERDZA, ŻE

1. W obecnej sytuacji gospodarczej szkolnictwo wyższe (w tym wyższe kształcenie i szkolenie zawodowe) ma do odegrania – poprzez swoje powiązania z badaniami naukowymi i innowacjami – kluczową rolę polegającą na zapewnianiu wysoko wykwalifikowanego kapitału ludzkiego oraz na promowaniu badań naukowych, których Europa nieodwrotnie potrzebuje w swoich dążeniach do zagwarantowania zatrudnienia, wzrostu gospodarczego i dobrobytu.
2. Kwalifikacje absolwentów nie zawsze odpowiadają potrzebom rynku pracy i potrzebom społeczeństwa. Pracodawcy publiczni i prywatni coraz częściej informują o nieprzystawianiu umiejętności do potrzeb i o trudnościach w znalezieniu osób, których kwalifikacje odpowiadałyby ewoluującym potrzebom gospodarki opartej na wiedzy.

⁽¹⁾ Dok. 17165/10.

⁽²⁾ Dok. EUCO 2/11, pkt 16, s. 6.

⁽³⁾ Dz.U. C 70 z 4.3.2011, s. 1.

⁽⁴⁾ Dok. 10658/11.

⁽⁵⁾ Dok. 11032/11.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 199 z 7.7.2011, s. 1.

⁽⁷⁾ Dok. 14198/11 + ADD 1.

3. Europa potrzebuje dużo większej liczby wykształconych naukowców i naukowców z doświadczeniem pozaakademickim, w tym doświadczeniem z sektora prywatnego, aby gospodarki jej państw mogły intensywniej korzystać z badań, a tym samym by wzrastała innowacyjność i konkurencyjność.
 4. Zwiększenie poziomu uczestnictwa w szkolnictwie wyższym wymaga zwrócenia większej uwagi na wyzwania odnoszące się do jakości i różnorodności.
 5. Atutem europejskich instytucji szkolnictwa wyższego jest ich różnorodność, ich dobra jakość, zrównoważona i adekwatna oferta edukacyjno-badawcza oraz związek między autonomią instytucjonalną, odpowiedzialnością względem wszystkich zainteresowanych stron i umiejętnością dostosowywania się do zmiennych okoliczności. Do dwóch tradycyjnych misji takich instytucji: działalności dydaktycznej i badawczej, stopniowo dołącza nowe: tworzenie powiązań z sektorem biznesu – w tym na szczeblu regionalnym – oraz podejmowanie odpowiedzialności społecznej.
 6. Jednak możliwości europejskich instytucji szkolnictwa wyższego polegające na wypełnianiu przypadającej im roli w społeczeństwie i przyczynianiu się do dobrobytu w Europie nie są w pełni wykorzystywane: w globalnej konkurencji o wiedzę i talenty Europa pozostaje w tyle, gdy tymczasem wschodzące gospodarki szybko zwiększają inwestycje w szkolnictwo wyższe.
 7. Jednocześnie instytucje szkolnictwa wyższego zbyt często próbują konkurować w zbyt wielu dziedzinach, a tylko niektóre z nich osiągają doskonały poziom w konkretnych obszarach podlegających silnej światowej konkurencji.
 8. Instytucje szkolnictwa wyższego muszą zatem kontynuować przeprowadzanie wewnętrznych reform, opierając się na zadaniach instytucjonalnych odpowiadających typowi kapitału intelektualnego, który reprezentują, oraz korzystać z możliwości, by określić się względem innych krajowych instytucji.
 9. Autonomia instytucjonalna jest potrzebna, aby można było promować różnorodność instytucjonalną w ramach krajowych systemów szkolnictwa wyższego: konieczne jest zdywersyfikowanie ról i misji instytucji szkolnictwa wyższego w celu promowania doskonałości w tych instytucjach;
- ZGADZA SIĘ, ŻE
1. Odpowiedzialność za przeprowadzanie i wspieranie reform w szkolnictwie wyższym spoczywa przede wszystkim na państwach członkowskich i na samych instytucjach edukacyjnych. Jednak proces boloński i wynikający z niego rozwój europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego, unijny plan modernizacji systemów szkolnictwa wyższego oraz powstawanie europejskiej przestrzeni badawczej dowodzą, że wyzwania i potrzebne działania polityczne mają zasięg ponadgraniczny i że współpraca europejska – w postaci wsparcia finansowego, analizy politycznej opartej na dowodach oraz wymiany sprawdzonych rozwiązań – może być tu cenną pomocą.
 2. Jakość i adekwatność szkolnictwa wyższego są zasadniczym warunkiem pełnego wykorzystania kapitału intelektualnego Europy.
 3. Jakość edukacji i badań jest kluczowym czynnikiem warunkującym powodzenie procesu modernizacji systemów szkolnictwa wyższego w Europie.
 4. Wzmocnienie trójkąta wiedzy łączącego edukację, badania i innowacje jest kluczowym warunkiem, który zdecyduje, czy szkolnictwo wyższe będzie mogło pomóc w stymulowaniu zatrudnienia i wzrostu, czy nastąpi reforma struktur zarządzania i finansowania oraz czy będzie mogło zwiększyć swoją międzynarodową atrakcyjność.
 5. Tworzenie europejskiej przestrzeni badawczej zwiększa komplementarność poszczególnych systemów krajowych, a tym samym podnosi opłacalność inwestycji badawczych oraz pozwala intensyfikować kontakty i współpracę między instytucjami działającymi razem w ramach trójkąta wiedzy.
 6. Międzynarodowa mobilność studentów, naukowców i kadry akademickiej – zwiększająca się od momentu powstania europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego – ma pozytywny wpływ na jakość i oddziałuje na wszystkie kluczowe obszary reformy. Mobilność może jednak także stanowić wyzwanie dla pewnych systemów edukacyjnych, które cieszą się dużym zainteresowaniem studentów, lub dla krajów zagrożonych „drenażem mózgów”, który skutkuje tym, że sporo uzdolnionych młodych ludzi decyduje się studiować, a następnie pozostać za granicą.
 7. Przyciąganie najlepszych studentów, nauczycieli akademickich i naukowców spoza UE oraz rozwijanie nowych form współpracy transgranicznej to podstawowe warunki, od których zależy, czy w globalnym wyścigu o wiedzę i talenty europejski obszar szkolnictwa wyższego i europejska przestrzeń badawcza staną się atrakcyjnymi punktami docelowymi.
 8. Zasadniczym elementem podnoszenia jakości i adekwatności szkolnictwa wyższego jest włączanie pracodawców i innych zainteresowanych podmiotów w opracowywanie i realizację programów studiów.
 9. Podstawą zrównoważonego szkolnictwa wyższego – zwłaszcza w obliczu obecnego kryzysu finansowego w Europie – powinny pozostać inwestycje publiczne, którym towarzyszą dodatkowe źródła finansowania;

W ZWIĄZKU Z POWYŻSZYM WZYWA PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE DO WSPÓŁPRACY – ZGODNIE Z PRAKTYKĄ KRAJOWĄ – Z INSTYTUCJAMI SZKOLNICTWA WYŻSZEGO, Z POSZANOWANIEM ICH AUTONOMII, ORAZ ZE WSZYSTKIMI ZAINTERESOWANYMI PODMIOTAMI, PO TO BY:

1. Zintensyfikować wysiłki na rzecz zwiększenia liczby osób z wykształceniem wyższym, tak by można było osiągnąć cel edukacyjny wyznaczony w strategii „Europa 2020”, czyli 40-procentowy odsetek obywateli UE w wieku 30–34 lata mających wykształcenie wyższe lub równorzędne, biorąc pod uwagę szacunki wskazujące, że do 2020 r. 35 % wszystkich stanowisk pracy w UE będzie wymagać wysokich kwalifikacji ⁽¹⁾.
2. Opracować przejrzyste ścieżki pozwalające na przechodzenie z edukacji zawodowej i innych typów edukacji do szkolnictwa wyższego oraz stworzyć mechanizmy uznawania wcześniejszej nauki i doświadczeń spoza formalnego systemu kształcenia i szkolenia – zwłaszcza poprzez podjęcie wyzwań dotyczących wdrażania i stosowania krajowych ram kwalifikacji powiązanych z europejskimi ramami kwalifikacji.
3. Promować systematyczny rozwój efektywnych strategii służących zagwarantowaniu dostępu grupom defaworyzowanym i rzadziej korzystającym z edukacji wyższej, w szczególności przez skuteczniejsze docieranie do nich i dostarczanie bardziej przejrzystych informacji o możliwościach nauki i efektach kształcenia oraz przez lepsze doradztwo pomagające właściwie wybrać studia.
4. Poprzez podniesienie jakości, adekwatności i atrakcyjności zajęć zwiększyć wysiłki na rzecz zminimalizowania odsetka osób porzucających studia; można to osiągnąć w szczególności dzięki kształceniu ukierunkowanemu na studenta oraz dostarczaniu odpowiedniego wsparcia, poradnictwa i doradztwa po rozpoczęciu studiów.
5. Dopilnować, by ukierunkowane wsparcie finansowe trafiało do potencjalnych studentów ze środowisk o niższych dochodach.
6. Zachęcić do tego, by podczas opracowywania, realizacji i oceny zajęć korzystano z prognoz zapotrzebowania na umiejętności i prognoz wzrostu gospodarczego oraz z danych o zatrudnieniu absolwentów (w tym by monitorowano przebieg zatrudnienia absolwentów) oraz by podczas opracowywania programów studiów zachowywano większą elastyczność, w tym tworzone ścieżki interdyscyplinarne, w celu podniesienia szans absolwentów na zatrudnienie.
7. Zachęcać do przyjmowania ukierunkowanych na studenta podejść do nauczania i uczenia się, dostrzegając potrzeby zróżnicowanej społeczności studentów oraz promując bardziej różnorodny tryb studiowania, w tym efektywnie wykorzystując technologie informacyjno-komunikacyjne.
8. Zachęcać instytucje szkolnictwa wyższego do inwestowania w doskonalenie zawodowe pracowników oraz do nagradzania za doskonały poziom nauczania.
9. Walczyć ze stereotypami i usuwać przeszkody, które nadal utrudniają kobietom osiągnięcie najwyższych szczebli w kształceniu podyplomowym i badaniach – w szczególności w niektórych dyscyplinach i na stanowiskach kierowniczych – po to, by rozwijać niewykorzystane talenty.
10. W stosownych i właściwych przypadkach łączyć krajowe finansowanie programów doktoranckich z zasadami innowacyjnego szkolenia doktorantów ⁽²⁾ oraz wspierać rozwijanie możliwości kariery naukowej.
11. Stymulować rozwój przedsiębiorczości, kreatywności i innowacyjności we wszystkich dziedzinach i w ramach wszystkich cykli studiów oraz promować innowacje w szkolnictwie wyższym poprzez tworzenie bardziej interaktywnego środowiska edukacyjnego i doskonalenie infrastruktury transferu wiedzy.
12. W stosownych przypadkach zachęcać do nadawania większego znaczenia w instytucjach szkolnictwa wyższego badaniom interdyscyplinarnym oraz zwiększać powiązania między szkolnictwem wyższym a badaniami, po to by trójkąt wiedzy działał efektywniej.
13. Zachęcać do tego, by poza swoją misją edukacyjną i badawczą szkolnictwo wyższe dalej rozwijało trzeci rodzaj działalności, tzn. dzielenie się wiedzą i innowacyjność, zaangażowanie w życie społeczności lokalnej, uczenie się przez całe życie oraz oddziaływanie na rozwój regionalny i lokalny.
14. Zachęcać do partnerstw i współpracy z przedsiębiorstwami, na przykład poprzez systemy nagród, praktyki i staże oraz zachęty do współpracy multidyscyplinarnej i międzyorganizacyjnej, a także poprzez ograniczanie barier regulacyjnych i administracyjnych utrudniających partnerstwa między instytucjami szkolnictwa wyższego a innymi podmiotami publicznymi i prywatnymi. Skuteczny transfer wiedzy na rynek, a w tym kontekście ciągłość między badaniami podstawowymi a badaniami stosowanymi, można osiągnąć, realizując politykę publiczną umacniającą partnerstwa między szerokim spektrum podmiotów.
15. Zacieśnić powiązania między instytucjami szkolnictwa wyższego, pracodawcami a instytucjami rynku pracy, po to by w programach studiów lepiej uwzględniane były potrzeby rynku pracy, by lepiej dopasowywać umiejętności do zapotrzebowania tego rynku oraz by rozwijać aktywne polityki rynku pracy sprzyjające zatrudnianiu absolwentów.
16. Podnieść jakość dzięki mobilności i współpracy transgranicznej, m.in. w następujący sposób:
 - a) w stosownym przypadku systematycznie uwzględniając przy tworzeniu programów studiów mobilność edukacyjną, a także dopilnowując faktycznego uznawania punktów ECTS uzyskanych za granicą – poprzez skuteczne wykorzystywanie narzędzi przejrzystości, takich jak: europejski system transferu i akumulacji punktów (ECTS), suplement do dyplomu, system zapewniania jakości oraz europejskie ramy kwalifikacji;

⁽¹⁾ Sprawozdanie Cedefop z 2010 r.

⁽²⁾ Sprawozdanie przyjęte przez Grupę Sterującą ds. Zasobów Ludzkich i Mobilności europejskiego obszaru badawczego w maju 2011 r. i sfinalizowane w dniu 27 czerwca 2011 r.

- b) eliminując bariery utrudniające po ukończeniu studiów licencyjnych wybór innej instytucji w celu odbycia studiów magisterskich oraz współpracę i wymianę transgraniczną;
- c) zwiększając dostęp studentom, naukowcom i nauczycielom spoza UE oraz polepszając warunki ich zatrudnienia i możliwości rozwoju, w tym – tam, gdzie to możliwe – poprzez rozwiązywanie kwestii administracyjnych powodujących trudności w otrzymywaniu wiz;
- d) dbając, by systemy zapewniania jakości były odpowiednio stosowane do edukacji w systemie franczyzy;
- e) promując szerszą współpracę instytucjonalną, w tym poprzez opracowywanie programów studiów służących otrzymywaniu podwójnych i wspólnych tytułów i stopni.
17. Zachęcać do stosowania w instytucjach szkolnictwa wyższego elastyczniejszych systemów zarządzania i finansowania, w tym mechanizmów wiążących się z wynikami i konkurencją, oraz promować profesjonalizację zarządzania wewnętrznego.
18. Ułatwić dostęp do alternatywnych źródeł finansowania, w tym – w stosownych przypadkach – przez korzystanie z funduszy publicznych w celu pozyskania inwestycji prywatnych i innych inwestycji publicznych;
- Z ZADOWOLENIEM PRZYJMUJE ZAMIAR KOMISJI, BY:
1. Wspierać państwa członkowskie w reformowaniu systemów szkolnictwa wyższego, w pełni korzystając z programów unijnych w obszarze kształcenia i szkolenia oraz zapewniając lepszą bazę dowodową, szczegółowe materiały analityczne oraz większą przejrzystość, w tym w następujący sposób:
- a) przez rozwijanie, w porozumieniu z zainteresowanymi podmiotami, niezależnego, opartego na wynikach narzędzia przejrzystości, pozwalającego ustalić profil instytucji szkolnictwa wyższego (*U-Multirank*), uwzględniającego specyfikę krajowych systemów szkolnictwa wyższego, uznającego różnorodność tych instytucji w całej Europie oraz pozwalającego użytkownikom tworzyć zindywidualizowane wieloaspektowe rankingi;
- b) przez dalsze prace nad lepszym rozpoznaniem szkolnictwa wyższego i rynku pracy, zwłaszcza doskonalenie danych o mobilności edukacyjnej w europejskim szkolnictwie wyższym i o zatrudnieniu (z wykorzystaniem dostępnych zasobów i przy ograniczeniu do minimum obciążeń administracyjnych), a także przez zapewnienie konkretnego doradztwa w zakresie podnoszenia umiejętności podstawowych i przekrojowych oraz radzenia sobie z niedopasowaniem umiejętności do potrzeb rynku pracy;
- c) przez badanie wpływu różnych metod finansowania na różnorodność, skuteczność i otwartość systemów szkolnictwa wyższego oraz na mobilność studentów;
- d) przez ustanowienie grupy ekspertów wysokiego szczebla, która przeanalizuje kluczowe tematy związane z modernizacją szkolnictwa wyższego (począwszy od promocji doskonałości w nauczaniu) i która w roku 2013 przedstawi stosowne sprawozdanie.
2. Pomóc zwiększyć mobilność edukacyjną, doskonaląc system ECTS oraz mechanizmy zapewniania jakości z myślą o poprawie uznawalności.
3. Zaproponować – bez uszczerbku dla zbliżających się negocjacji w sprawie przyszłego unijnego programu w dziedzinie kształcenia, szkolenia i młodzieży – mechanizm wspierający mobilność studentów studiów magisterskich (*Erasmus Masters Degree Mobility Scheme*), którego celem byłoby promowanie mobilności, doskonałości oraz dostępu do przystępnego finansowania dla studentów chcących uzyskać tytuł magistra w innym państwie członkowskim – niezależnie od tego, z jakiego środowiska pochodzą.
4. Wspierać analizę przepływów w ramach mobilności oraz rozwój edukacji w systemie franczyzy.
5. Promować, wraz z państwami członkowskimi, spójny rozwój europejskiej przestrzeni badawczej i europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego oraz starać się zwiększyć synergię UE z procesem bolońskim – m.in. za pomocą programu w dziedzinie kształcenia i szkolenia na okres po roku 2013 – po to by przyczynić się do realizacji celu bolońskiego i unijnego, którym jest 20-procentowy wskaźnik mobilności.
6. Nadal rozwijać Europejski Instytut Innowacji i Technologii (EIT) poprzez przyjęcie wniosku w sprawie nowej agendy innowacji strategicznych wyznaczającej przyszłość EIT i jego priorytety oraz wniosków w sprawie uruchomienia nowych wspólnot wiedzy i innowacji, w szczególności w celu zwiększenia potencjału innowacyjnego instytucji szkolnictwa wyższego we współpracy z biznesem.
7. Wesprzeć wdrażanie otwartych i przejrzystych procedur rekrutacyjnych i stymulować transgraniczną i międzysektorową mobilność naukowców poprzez promowanie europejskich ram kariery naukowej i europejskiej inicjatywy *EURAXESS – Mobilni naukowcy* ⁽¹⁾.
8. Udoskonalic – w ramach działań „Marie Curie” – programy mobilności skierowane do doktorantów, w tym wspieranie ponownej integracji, oraz promować europejski program doktoratu przemysłowego we współpracy z przedsiębiorstwami, po to by wesprzeć badania stosowane.
9. Zaproponować ramowe wytyczne w zakresie jakości praktyk, po to by pomóc studentom i absolwentom zdobyć praktyczną wiedzę potrzebną w miejscu pracy oraz uzyskać liczniejsze i lepsze jakościowo staże.
- ⁽¹⁾ Sprawozdanie przyjęte przez Grupę Sterującą ds. Zasobów Ludzkich i Mobilności europejskiego obszaru badawczego w maju 2011 r. i sfinalizowane w dniu 21 lipca 2011 r.

-
10. Promować UE jako docelowe miejsce odbywania studiów i prowadzenia badań naukowych wśród najbardziej utalentowanych osób z całego świata, uznając zróżnicowanie instytucji szkolnictwa wyższego, oraz rozwijać stosunki w dziedzinie szkolnictwa wyższego z partnerami spoza Unii – m.in. za pomocą strategii rozszerzenia, europejskiej polityki sąsiedztwa, Partnerstwa Wschodniego, partnerstwa eurośroziemnomorskiego, współpracy z państwami Bałkanów Zachodnich, globalnego podejścia do kwestii migracji oraz Forum Polityki Bolońskiej – po to by udoskonalić krajowe systemy szkolnictwa wyższego, dialog polityczny, mobilność i uznawanie kwalifikacji akademickich.
11. Z zamiarem skuteczniejszej realizacji wspomnianych celów opracować unijną strategię nadającą międzynarodowy wymiar szkolnictwu wyższemu poprzez poszerzanie jego międzynarodowego zasięgu i promocji, współdziałanie z partnerami w celu zacieśniania powiązań oraz zwiększanie budowy zdolności w sektorze szkolnictwa wyższego.
12. Wzmocnić długoterminowe oddziaływanie finansowania przez UE modernizacji szkolnictwa wyższego, poprawiając komplementarność różnych instrumentów finansowych, zwłaszcza komplementarność przyszłego programu UE w dziedzinie kształcenia, szkolenia i młodzieży, programu ramowego *Horyzont 2020* w zakresie badań naukowych i innowacji oraz instrumentów europejskiej polityki spójności.
-

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL